

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

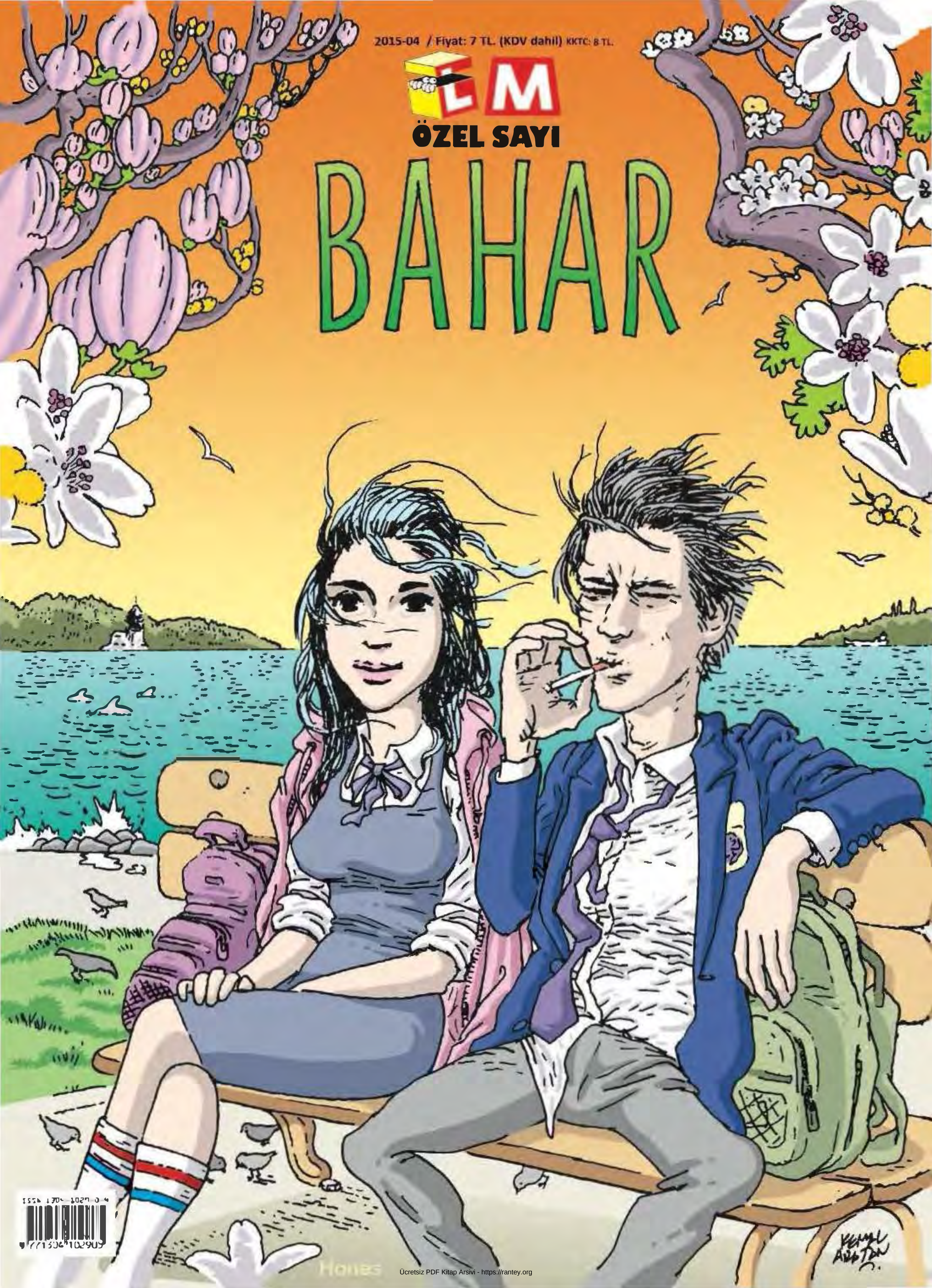
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2015-04 / Fiyat: 7 TL (KDV dahil) KKTG: 8 TL

ÖZEL SAYI

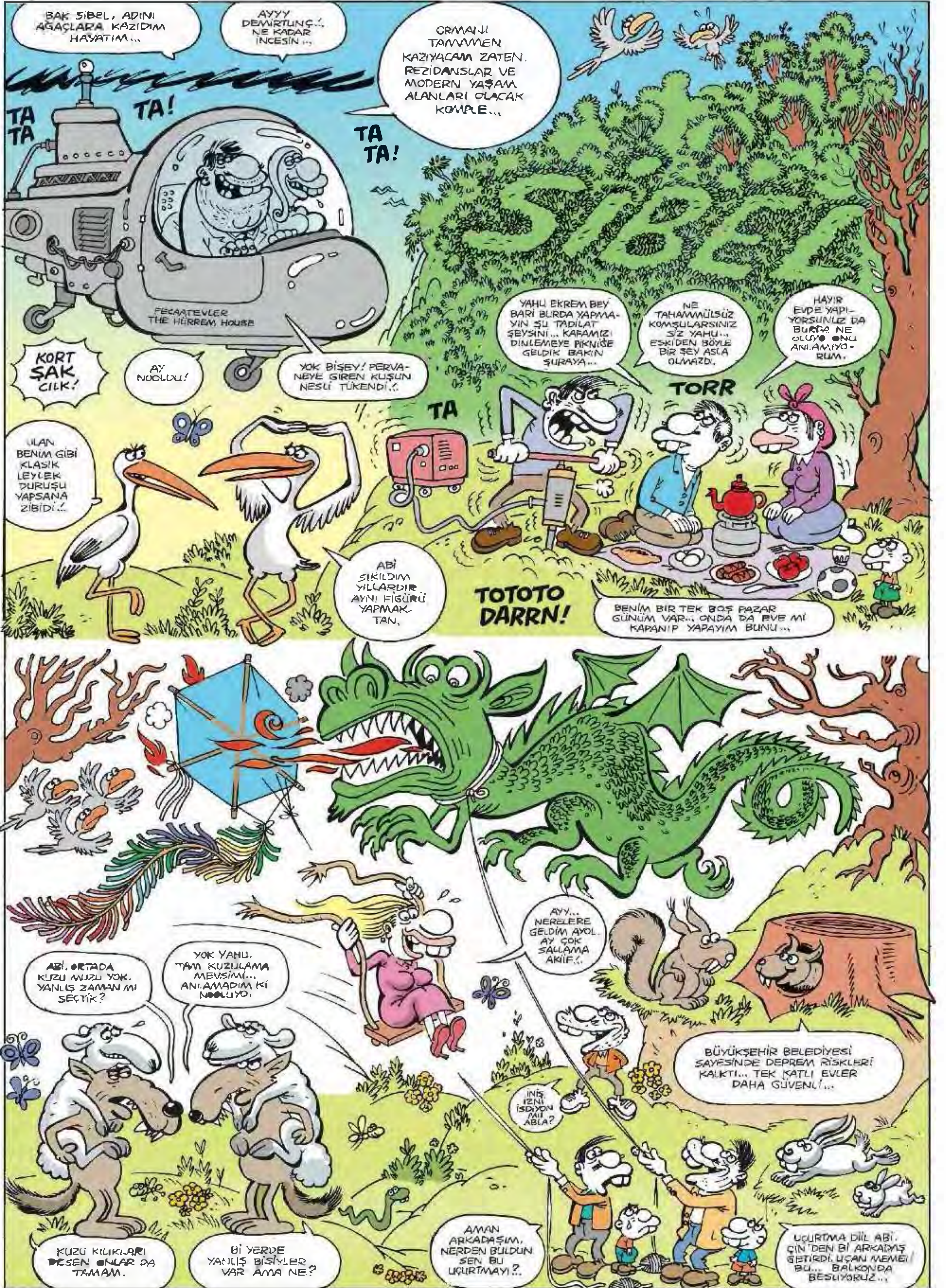
BAHAR

Hones

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Kemal
Aydın

İçindekiler

Kemal Aratan	- 2
Atilla Atalay	- 4
Feyhan Güver	- 6
Felât Delîbalta	- 8
Elif Nurşad	- 9

Utku Can Akyol	- 12
Gökhan Güneş	- 13
Güneri İçoğlu	- 16
Metin Fidan	- 17
Can Barslan	- 19
Tuncay Akgün	- 20
Utku Can Akyol	- 23
Behiç Pek	- 24
İpek Özsüslü	- 26
Kemal Aratan	- 28

Güneri İçoğlu	- 31
Alper Çelik	- 33
Nafer Ermiş	- 34
Ramize Erer	- 35
Sinan Arık	- 41
Nurgül Kaan	- 42
Can Barslan	- 43
Alper Çelik	- 44
Behiç Pek	- 48

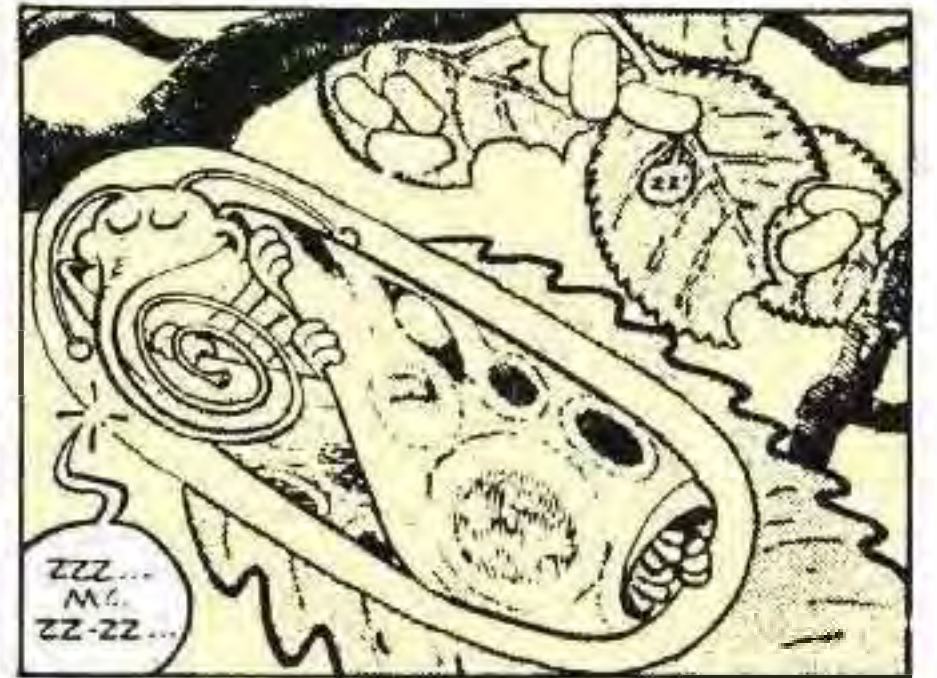
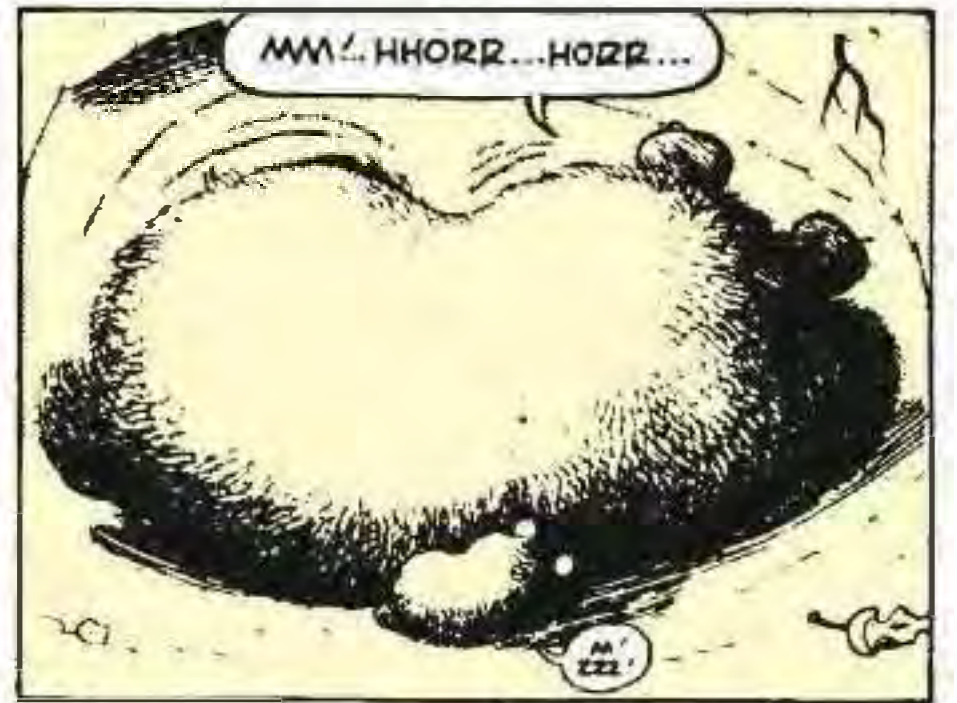

2015-02
Mayıs
Haziran

- İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün
- Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd. Şt.
- Mizah Yönetmeni: Tuncay Akgün
- Yazışleri Müdürü: Serkan Költük
- Grafik & Sayfa Düzeni: Cebirâil Okçu
- Renklendirme: Fikret Özdemir
- Kaligrafi: Fahir Kaan
- Müessese: Ali Yavuz
- Satış Müdürü: Şener Küçükaptan
- Muhasebe Müdürü: Gülsüm Ünü
- Tel: (0212) 292 95 65 (4 Hat)
- Fax: (0212) 245 38 06
- Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu/İST.
- Basılı: Leman Matbaası
- Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST.
- Tel: (0212) 858 00 93 (95-96)
- Genel Dağıtım: vvd.P.P. A.Ş.

Geldi...

KEMAL ARATAN

Çiğdem Sineması

Atilla Atalay

Çiğdem Sineması, Yeşilyuva İlkokulu'nun yanındaydı...

Yalnız, bir dakika durup isimlerin güzelliğine dikkatinizi çekmek istiyorum. Çiğdem Sineması, Yeşilyuva İlkokulu, Cennet Mahallesi, Florya, Menekşe İstasyonu...

Sanki düşsel bir mekânda, mavi renkli cüceler huzur içinde Ahmet ediyolarmış, dev bir hercai menekşenin dibinden trene binip, topluca Çiğdem kolan bir sinemaya gidiyolarmış gibi...

Şimdilerde "Parseller, İkitelli, Üçkuyular, Başibüyük vb. gibi" zerafetten yoksun adları olan birtakım semtler var. Belki biyerlerde mavi cüceler toplu inezarları

üzerine kurulmuş "Yırtıcılar Sitesi - Tetikçi Blokları" filan da vardır ama ben biliniyorumdur... Fakat Çiğdem Sineması yok artık, onu kesin biliyorum...

Dedim ya, ilkokulun yanındaydı, Çiğdem Sineması. Sahibi Rüstem diye bi adamdı. Kel yahut fodul muydu, bıyıkları var mıydı, varsa nasıldı, bunları hatırlamıyorum. Yalnız boru gibi bir sesi vardı. Bütün müşterileri çocuk olduğu için, fiyade nöbetçi öğretmen edasıyla dolaşıp "Koşmaa... koşmaa" diye bağırır, film den önce de salonu "kes artık sesini, perdeyi dinle!" komutuyla sustururdu. Çiğdem Sineması benim ilkim. İlk filmimi orda izledim. Deminki mavi cüce benzetmem boşuna değil. Severim ben cüceleri. Zeynep Değirmencioglu'nun oynadığı "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler" izlediğim ilk filmi.. Zaten ben de o tarihlerde siyah önlüklü bir cüceydim... Su mataramı, beslenme çantam vardı... Cebimde gazoz kapakları, leblebi tozları ve Çiğdem Sineması'nın

biletleri...

Biz çocuklar bir süre Çiğdem Sineması'na gittik. Akşamları da anne babalarımızla Küçükçekmece'deki Salim Bey Sineması'na... Adı geçen sinema har-biden "Bey" sinemaydı ama. Çiğdem Sineması'ndan çok daha büyüktü ve daha ciddi filmler oynatıyordu. Üstelik bizzat Cennet Mahallesi'nde oturan aktör Ahmet Mekin de film izlemeye oraya geliyordu. Bu durum Salim Bey Sineması'nı daha da kıymetli hale getiriyordu tabii. Bi ara sınıf arkadaşını Erdem'in babası o sinemaya müdür oldu. Sinema müdürü bir kındır hangi işi yapar, muavini var ındır, şimdi bile bilmem. Erdem'in iddasına göre babası bizzat Hollywood'a gidip üst düzey yetkililerle görüşerek filmleri getiriyordu. Ben de buna inanıyordum. Hatta bi ara, "Babam konuşmuş, Riçart Burton sün-netime gelip bana saat takıcak" dedi. Ona bile inandım.

O yaz, Erdem'in sünnetine Riçart Buton

gelmedi ama semtinizin yegâne artisti Ahmet Mekin ve eşi ordaydı. Tabi Ahmet Anca bizim mahallenin artisti, Holivut uzak yer, belli ki Riçirt Burton'un bir işi çıkmış gelebilmiş diye düşündüm. Ve fakat en azından telgraf çekmiş olmalıydı.

"Yavrumsuzun bu niutlu gününde aranızda bulunamadığım için..." diye başlayan düğün telgrafları okunurken tek tek dinledim. Adalet Partisi Genel Başkanı Sayın Süleyman Demirel'den bile telgraf gelmişti ama Riçirt Burton'un ki yoktu. İşte o zaman kılandım. Lan galiba bu Erdem hıyarı yalan atıyordu. Ama o yalancı Erdeni ve babasının ne işe yaradığını bilmediğim müdürüyet makamı, bana, bugün bile benim için çok değerli olan bir armağan verdi. Sinemada düzenlenen bişey gecesi için mahalleye Yılmaz Güney gelmişti. Daha gece başlayıp ortalık kalabalıklaşmadan biz Erdeni'le fırlayıp babasının sinemadaki odasına gittik. Yılmaz Güney oturmuş çay içiyordu. Bize adlarınıza imzaladığı resimlerini verdi. Hatta Erdeni'nin başını okşadı. "Tabi O'nun babası müdür" diye düşünüp kıskanmadım değil. Sırf bu yüzden çıkışta Erdeni'e laf soktum: "Hani lan Riçirt Burton da geliyordu, yalancı ibibik..."

Az daha sonra, ben ve ergenlik sivilceleri yine semtimizdeki Ulus Sineması'na gitmeye başladık. Sadeben değil tabi. Çiğdem Sineması'nın diğer siyah önlüklü cüceleri de artık önlüklerimizi atıp lacivert ceket gri pantolon kuşanmış, neredeyse tanı kadro ordaydık.

Ulus Sineması döneme uygun olarak arasına "parça" konmuş "Ah ne Adem Dilli Badem, Parçala Behçet vb. gibi" nezih yerli filmler oynatıyordu. Şimdinin bazı internet kafeleri ve atari salonları gibi o sinemaya da ortaokul çocuklarının girmesi "suret-i katiyyede" yasaktı tabii, ama hepimiz ordaydık. Gerçi hepten başıboş değildik. Filmin karanlığında tek başına arka koltuklara sotalanıp kendi ayıp yerleriyle oynayan, bununla kalmayıp sinema koltuklarının süngerlerini yolup orasını burasını silen haytalar, eli fenerli korumalar tarafından anında enseleniyordu...

"Hayt! Kerhane ni lan bura, şerefsiz" narasıyla film bölünüyor, karanlıkta itiş kakış ve küfürleşmelerle çocuk dışarı atılıyordu. Bir de bizzat kendi el fenerini kapıp oğlunu sinemada basmaya gelen babalar olurdu. Bunlar karanlığa oğullarının ısınını seslenir, koltuklar arasında belli belirsiz bir kıpırdanma başlar, bir gölge fırlayıp kapıya doğru koşardı. Eğer sınırlı baba olayı büyütüp sinema işletmesine verip veritirirse fenerli korumalar onu da döverdi.

"Sen de sahip çık çocuğuna, gönderme sinemaya. Bi de şikâyet edeceğin diye... Yürü git istediğin yere şikâyet et, şerefsiz."

Şınıdilerde belli çevrelerde sıkça kullanılan bu "şerefsiz" lafının aşında ikiyüzlü bir parola olduğunu daha o zamanlar anlamıştım.

Serkan Sineması vardı bi de... Bence Çiğdem Sineması'ndan sonra en güzeli oydu. Cennet Mahallesi'nin tam da göbeğinde, dut ağaçlarının arasında, yıldızların altında, geceleri ıslık ıslık bir açık hava sinemasıydı. Gündüzden, mahalle içinde dolaşan oparlörlü araba o akşamki filmi ilan eder, hatırla küçük bir de özetini verirdi: Dikkat dikkat bu akşam Serkan Sineması'nda, tamamı renkli sineması, avantür film: Şehir İntikamcısı. Baş rollerde, Alen Delon, Pol Belmondo... Böylesi bir filmün en heyecanlı sahnesinde, birinin ensesine tepedeki dut ağaçlarından tırıl düştüğünü ve adamın sinema içinde dört dönüp tepindiğini hatırlıyorum. Bir başla filmde de sinemanın hemen bitişindeki evlerden birinin balkonuna "Gelme üstüme ulan... Gelme, atlarım ekmek çarpsın" diye bağırarak bir kadın fırladı... Sinema ahalisi olarak filmi bırakıp balkondakilere dikkat kesildik. Kadın ve sarhoş kocası balkonda epey bi dalaştılar. İster istemez sinemadan gülüşenler oldu. Bunun üzerine adam coşup balkondan kaptığı niangal kömürlerini üzerimize yağdırırmaya başladı. Makinist filmi durdurdu mecburen. Sigaralar, gazozlar içildi. Bi ara sarhoş koca, balkona çıkıp sinema halkına hitab etti:

"Biraz alkollüydüm kendin, cünleten özür dilerim..."

Çocuktum ben, çok güldüm. Perdedeki Belmondo'nunsa sinemada olup bitenden haberi bile olmadı, helikopterden tırın tepesine atladı.

"Benim sinemalarını" bunlardı işte.

Çiğdem Sineması'nın ne zaman yıkıldığını bile hatırlanıyorum. Zaten tek katlı ufak bişeydi, fazla direnmeyip mavı cüceleri de aldığı gibi çekip gitti heralde. Hayatın bahşışlere aç, paragöz yer gös-

tericisi; onun yerine, muhtemelen deprenme dayanıksız, bir apartman oturttu...

Şimdi, O perdeye bakıyor...

Müharek Sinema Günleri vesilesiyle o salondan öbürüne savrulurak loş atmosferli birtakım filmler izliyoruz... Üç saatlik son Macar filmi ağır geldi galiba. Çünkü bu salondan çıkıp deli gibi, koşarak uzaklaşmak istiyorum.

O olmasa çoktan süzülüp gitmiştim... Halbuki O'na Çiğdem Sineması'nı. Yazlık Serkan Sineması'nı anlatmak istiyorum şimdi. 72 millete mensup depresyon sahibi sinirceli insanların öykülerini, öndeki topak saçlı karının kafası ardından izliycem diye uğraşıcağına benim anlatığının öyküyü dinlesin istiyorum. O iri mavı gözleriyle bir bana baksın.

Henı bahar şimdi, Menekşe Kıyıları ne kadar da güzeldir... Fırlayıp oraya gitsek...

Oysa birazdan film dağılıcak, kışlada komut alınış gibi, aynı anda cep telefonlarını açan bir öbek izleyicinin arasında aynı ufak adamlarla süzülüp, bir sonraki filmin kalabalığına karışmaz. Dışardaki bahar bir daha oynıyacak mı sanki? Hem ben Çiğdem Sineması'nı her zaman batırılıyacak mıyım böyle? Biliyorum, O her zaman güzel olacak, gözlerinden çocukluğunun mavı cüceleri bakıp gülüşecekler. Ama ben yanında olucak mıyım hep? Dönüp aniden bana baktı, gülüyö cadı. Soona kedi gibi omzuma yattı. Al işte, uçup gitti her şey. Çiğdem Sineması bir neresi. Salın Bey kim ki?

"Zıbalawskar torke!" dedi sevgilisine perdedeki adam.

Öndeki topak kafalı karı yüzünden çevirisini okuyamadım.

KOZMİK BAHAR

felat
delibalta

Ağzının kenarından hardal çok yavaş bir devinimle aşağı doğru akıyordu. Hardalın pek farkında olmayan ağız, pek de ritmik olmayan bir düzenle açılıp, iki ekmeğin arasına sıkıştırılmış kızarmış köfte ve sebzeleri ısıtıyor ardından da ritmik bir şekilde çiğniyordu. Hamburgeri ısırma aralıklarına göre çok daha geniş aralıklarla, ağız pipetin ucunu kapıyor, pipetin de yardımıyla çokluğu bir şekilde gazlı içeceği içine çekiyordu. Ağız, patates kızartmalarını da es geçmiyordu. Uzun kemikli, siyah ojele elinin de yardımıyla, içiğinde besin artığı bulunan (içindekiler kısmında öyle yazıyordu.) bardağı sosuna bandırıyor ve hamburgerine katkık ediyordu. Öklüz gibi menüleri yapıp de nasıl oluyor da böyle fiz ve şekli olabiliyordu? İşte bunu arıyordu Necip. Son altı yıldır büyük bir fast food zincirinde çalışmıyordu. Fast food hakkında her şeyi öğrendiğini düşünüyordu ama çok nadir de olsa, insanlığından utandıracak kadar güzel kadınlardan bu menüleri neden yediğini öğrenememişti. "Niye insanlarda tam inatçı oluşturanca güzelikteki bedenini sağlıklı yiyaceklerle besliyorsun?" sorusunu soracak cesareti kendinde hiçbir zaman bulamamıştı. Şişmandı, gözüklüydü, kırkına merdiven dayamıştı: ve kendisinin uzaylılar tarafından kaçınıldığına inanıyordu.

İnancının basit bir nedeni vardı, hayatının sadece son yedi yılını hatırlıyordu. Ondan öncesi tam olarak karanlık diyemeyeceğini, harıl fazla ışıklı bir odadan, fazla ışıklı bir odaya girdiğini zaman oluşturan karanlık vardır ya, onun gibi arada bazı çizgilerin belli olduğu bir karanlıktı. Kendini bir kolukaltına rufus kağıdı, diğer kolukaltına bir adresin yazılı olduğu kağıt sıkıştırılmış, çıplak halde pendik sembolde bulunduğu zaman önce çevre halkı tarafından hırpalanmış, hafızasını kaybettiği fark edilince de giydirilip hastaneye kaldırılmıştı. Hastanede herhangi bir sağlık sonucu bulunamazınca da salımlıydı. Hafızasının nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Taburcu edilince yapacak bir şey bulamadığı için kağıtta yazan adrese gitti.

neyse ki yakındı adres zira toplu yaşam için hiç parası yoktu. Adrese ulaşınca kapısı açık bir ev buldu. Evin içinde kendine ait resimler, küçük mobilyalar, eski beyaz eşyalar vardı. Bazı çekmecelerini karıştırdı, biraz para ve kendine ait eşyaları, kredi kartı gibi şeyler buldu. Kendi evi değil burası resimlerin çoğu bir yemek dükkanında geçtiği için, çalınmış gibi yer orası olduğunu düşündü. Ot aya gince, çalışanlar ona sanki yıllardır beraber çalışıyorlarmışçasına davrandı, o da pek bozuntuya vermedi, öğrendiğine göre işyerinin müdürüydü, müdürlük ağır olmayı gerektirirdi, ciddiyetinizi bozamazsınız. Kaybolan hafızasından kalan bu bilgiye şaşırsın mı, seversin mi bilemedi. Ondan sonraki geçen yıllar boyunca, kimseye hafızasını kaybettiğinden bahsetmedi. Teorisine göre, uzaylılar tarafından kaçırılmış ve üstünde bir deney yapılmıştı. Elbette ki uzaylılar, deneyin sonucunu görmek için geri gelecekti. Gözlerini bir süredir kızarmış tavuk kanatlarını kışlatmakta olan takım elbiseli iki orta yaşlı adama çevirdi. Her ay gelirdi bunlar, nedense oranın tanıdığını düşünüyordu, bazen rüyalarında bile görüyordu bu adamları. Adamlar sarıklı kendini izliyor gibiydi, belki uzaylılardır diye düşünüyordu bir süredir. Ama sonuçta işyerinin müdürüydü, müşterilerinin canını sağma kişisel sorularla sığınmaya hakkı yoktu, sorulardan bir şey varsa kendileri gelir sorarlardı.

Son tavuk kanatları kimin yemesi gerektiği üzerine bir süre tartışan iki takım elbiseli adamı sonunda kanadı niye bölmeye karar verdiler. İçeceklerini yudumlatırken yaptıkları konuşmalar üzerine bu iki takım elbiseli adamın mağazanın müdürü Necip hakkında konuştuğunu ortaya çıkıyordu. Onu her ay yaptıkları gibi kontrol etmeye gelmişlerdi. Bu işi neden yaptıklarını bilmiyorlardı, patronlarının isteklerini sorgulamazlardı pek. Arada geldikleri bu mağazayı ve onu kontrol etmeyi -yaptıkları stresli işten bir süre uzak kalmalarını da sağladığı için- seviyorlardı. Yaptıkları stresli iş, çok fazla parası olan patronlarının olası tehlikelerden korunmak, ayrıca onların ahlaklı insanların tasvip etmeyeceği işlerini yapmak. Ne bilayım, mesele bir hale içinde başka bir firma sıkıntı mı çıkartıyordu diyelim, gidip alles ediyorlardı onlara. Bazen kendileri de ateş altında kalıyor, ama bu işte tecrübeli olduktan için yara almaktan korkuyorlardı.

Patronlardan birinin adı Orkun'du, tam o sırada şehrin en büyük gökdeleninin en üst katından şehri izleyip, fajlaştırmıyordu. Son zamanlarda geçmiş hakkında oldukça fazla düşünüyordu, bir kere adı Orkun değil Soğuruk-16'dıydı. Geldiği gezegende, soyisimleri kulan-

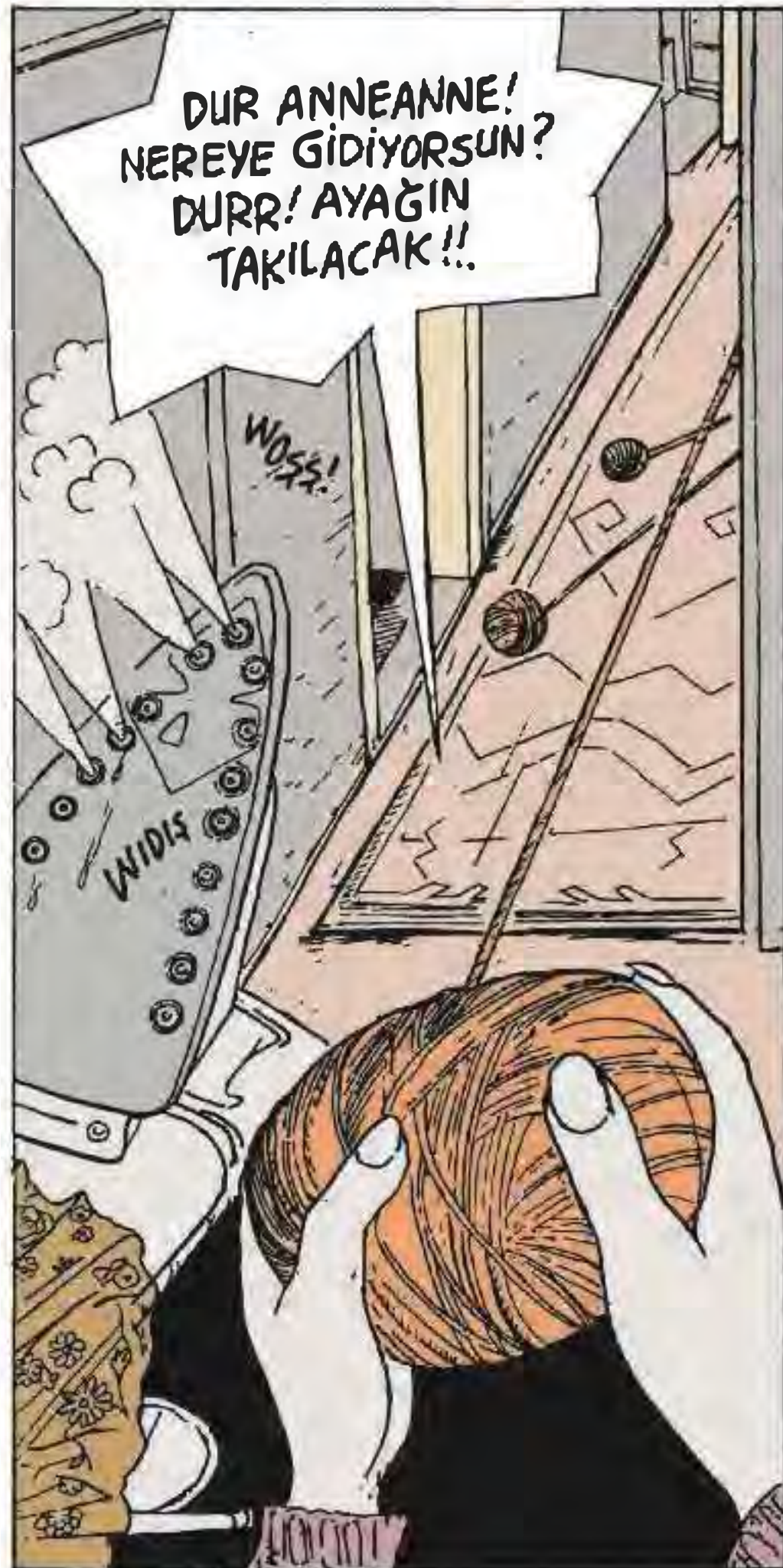
mazlar, numaralar kulanırlardı. Soyisim geleneği ona başlangıçta çok garip gelmişti, orantadan alışmıştı ama. Bulunduktan ortaya ayak uydurmak amacıyla Keseloluğun soyismini almışlardı orantıyla beraber, çünkü uzaydan geldiklerinin bilinmemesi gerekiyordu. Geldikleri gezegende atomik fizik en üst noktaya ulaşmıştı, elementleri kendi başlarına üretilebiliyorlardı. Var olan şeyi düzenden çok sıkıltı bu iki uzaylı, element üretme araçlarından bir tane satın alıp, evrensel haritada keşfedilen ilk bir gezegen gidip, oranın liderleri olmaya karar vermişlerdi. Tek sıkıntı, düşündükleri bu şey gezegenlerinin yasa konuscuları tarafından da düşünülmüş ve yasaklanmış olmasıydı. Her şeyi tam anlamıyla giriş-çıkışta yapmaları gerekiyordu. Önce kayıt dışı bir uzay gemisi satın aldılar ve sonra kendilerini bir patlamada ölmüş olarak gösterdiler. Böylece dalayereci insanlardı, teknolojik gelişim, ahlaksal gelişimi desteklemeyebiliyorlardı. Kendi haklarının değişik isimler verdiği bu fizik gezegene geldikleri zaman yapmaları gereken tek şey gizli kalmak ve element üretme araçları sayesinde hem madde alanında lider çıkış konumuna gelmekti. Geldikleri gezegen, kendi gezegenlerinin önceden geçtiği toplumsal yaşam evriminin eski bir dönemine çok benzer şekilde, ulus-devletçilik akımından çok güçlü global ekonomi akımına geçiş döneminin başındaydı. Yaptıkları plana göre, kara paranın çok fazla dolacağı, yoksulluğun çok üst seviyelerde olduğu, sosyal demokratik pek güçlü olmayan bir ulusun içinde kurulacak bu şirket, zaman içinde global ekonomiyi yön verebilecekti. Yedi yıl içinde, planlarının ilk adımlarını başarıyla gerçekleştirmişlerdi ama Orkun Keseloluğunun içini kemiren bir şey vardı. Necip.

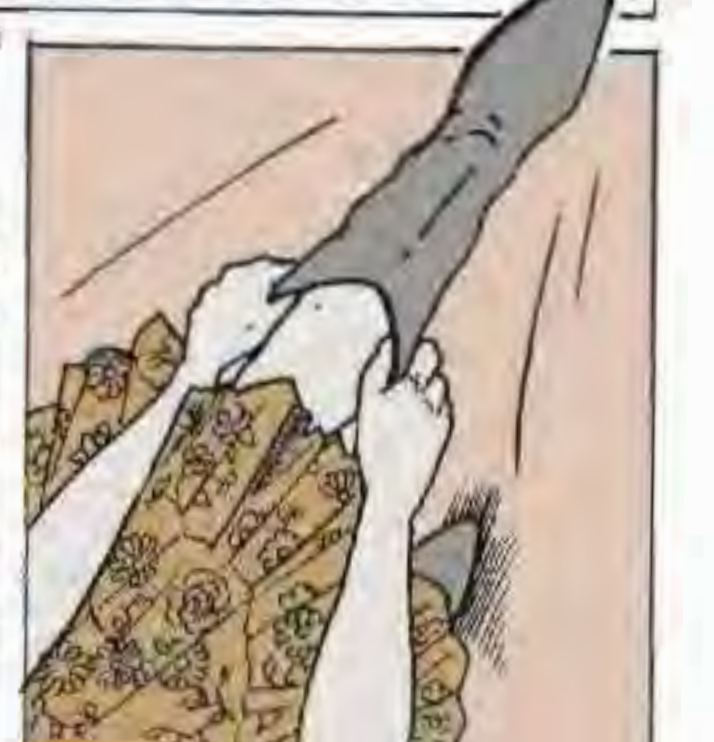
Planı üç kişi yapmışlardı aslında. Necip de ortadan biriydi ancak Orkun ve diğer ortak daha iyi arkadaş oldukları için, uzay yolculuğu sırasında Necip'i bu planın dışında tutmaya karar verdiler. Böylece iktidar zevki üç kişiye değil, iki kişiye kalacaktı. İktidar zevki gezegene vardıklarında Necip'i bayıltırlar ve beyninin içine var olan hafızasını izole edecek, iktidar zevkinin teknolojik aygıtlarıyla fark edilemeyen organik bir çip yerleştirdiler. Ama Necip'i az da olsa seviyorlardı, o yüzden küçük bir iktidar zevki tatbiki diye, onu bir yiyecek mağazasına müdür yaptılar. Üstelik, gezegene ulaştıkları zaman sahip oldukları altın cephaneleri sayesinde pek zor olmadı bu. Necip'i uzun zamandır tanıyomuş gibi yapan mağaza elemanlarına her ay aylık ödemeler yapıyorlardı, Necip'in hafızası ola ki yerine gelir diye de ayda bir kez kontrol ettiriyorlardı. Yedi yıldır her şey çok güzel gibiydi aslında ama Orkun, o ulusun değer yargılarından olsa gerek, son bir yıldır vicdan azabı çekiyor, kul hakkı yediğini düşünüyordu. Diğer ortak da bunun farkına varmış ve aralan bozulmuş, sonrasında çevrelerindeki insanların baskılarıyla tekrar bantımlardı. Birlerce insana ekmecek yedirtiyorlardı, ortadığı bozmalara yakışık almazdı. Orkun bantmış gibi görünse de diğer ortakla aynı ortamda bulunmama ya özen gösteriyorlardı artık. Menabaya menaba, o kadar.

Necip'in hafızasının tekrar geri gelip gelmeyeceği, uzaydan gelmiş bu dalayereci uzaylıların planlarının başanlı olup olmayacağı. Necip'in hafızası geri gelirse eğer, bir kahraman olup insanlığı kurtarıp kurtaramayacağı ya da anti-kahraman olup diğer ortakların canlarına kast ederek, şirketi kendi üzerine geçirip geçirmeyeceği hiç s.khilde olmayan Secil, eteğine dökmüş olan mayoneze gözlerini süzerek baktı. Şimdi o mayonez parçasını olabilecek en az düzeyde yayarak almalydı oradan, böylece eteği iyice batmamış olacaktı. Islak mendil parmaklarının arasına koyarak içi boşluklu hale getirdi. Mayonezin tam üstüne mendili koyarak, denizden kum çıkaran bir vinç gibi mayonezi mendilin içine aldı. Kalan beyazımsı izi de, mendilin temiz tarafıyla çıkarmaya çalıştı; ama biliyordu ki, bu beyazımsı iz, etek yıkanmadan geçmeyecekti. Canı sıkılarak gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. Şu şişman, gözlüklü çirkin parsonel müdürü kendini izliyordu gene. Yemeğe başlarken de izliyordu, bitirdiğinde de izliyordu. Bazı adamlar tam odundu. Çok da canını sıkırmaya karar verdi, bahar yeni kendini gösteriyordu. Artık montunu giymesine gerek yoktu ve bu onun için mükemmel bir olaydı. Siyah ojele baktı, bu akşam üstlerinden geçmeliydi, soyunmuşlardı.

BAHAR 8

Bir bahar daha bizimiz kalf annem... Gülhanım Güllü.

Haikular

Şiir: Aslan Özdemir
İllüstrasyonlar: Utku Can Akyol

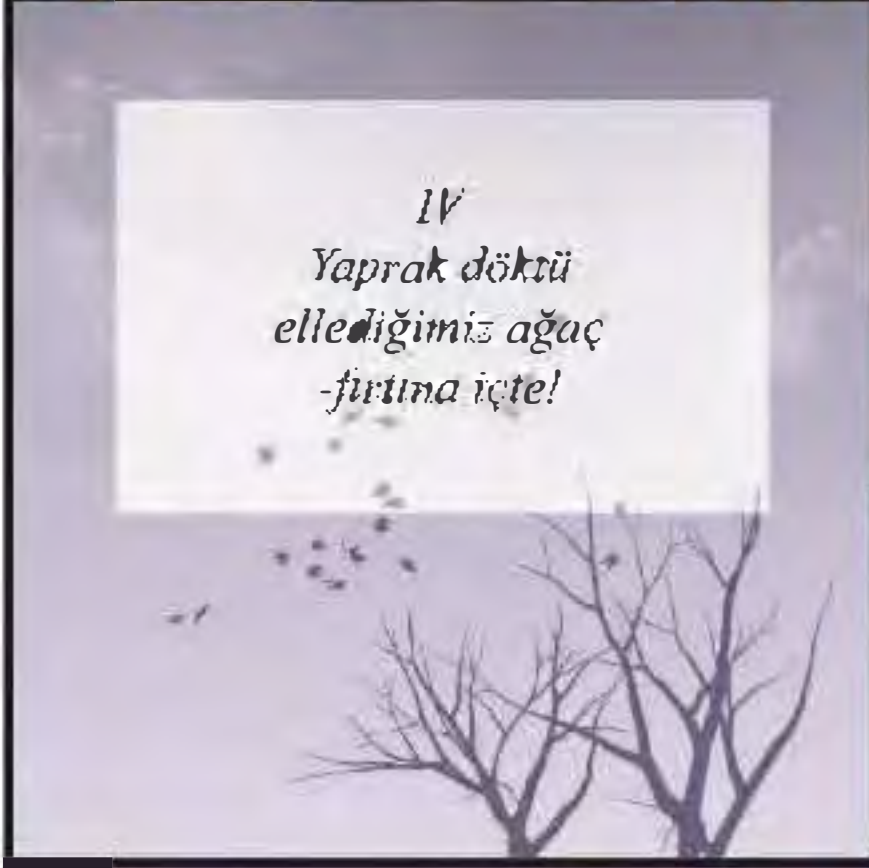
I
Bülbül sesli ki
bahçede geziniyor
düş kurmaya son!

II
Ayın ışığı
yakıyordu ağacı
tenin geceyi.

III
Uzaktaki kuş
şakıyor son yağmurda
camda anın var!

IV
Yaprak döktü
ellediğimiz ağaç
-fırtına içtel!

V
Kış yaklaşmakta
uzakta yaz günleri
yaprak tutmaz dal!

VI
Bembeyazdı kış
elbisesi mor çiçek
izli kaldı tende.

VII
Akşamın rengi
mor ağaca misafir
-görümünün aşk!

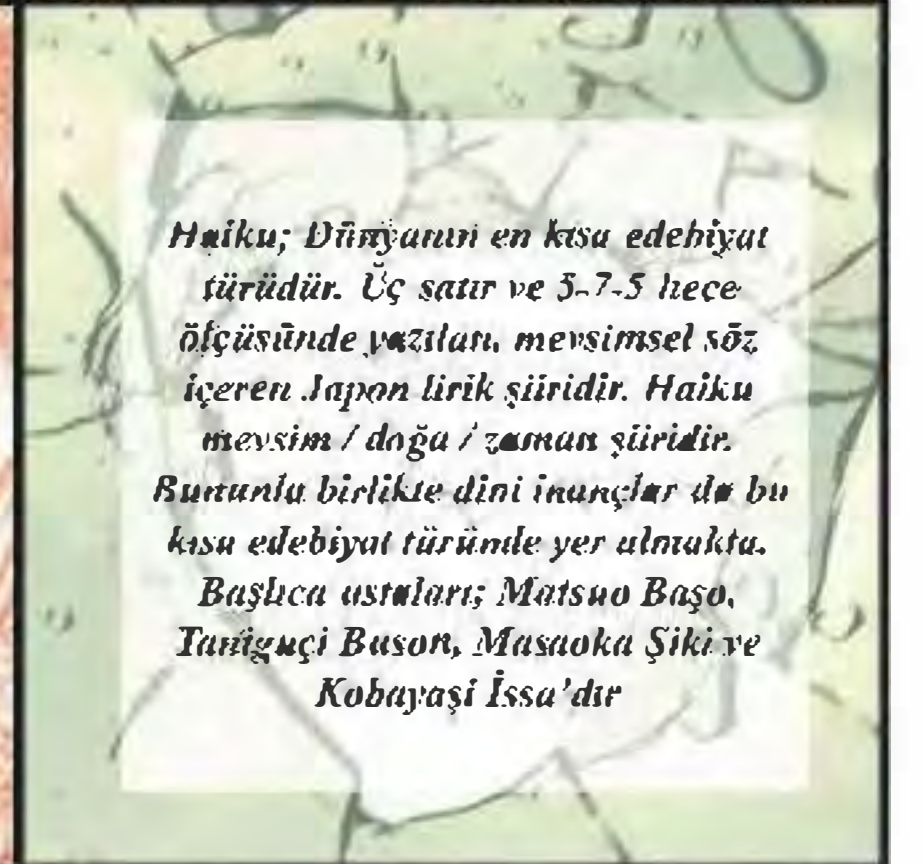
VIII
Yel süpürüyor
kırdaki yaprak gibi
ayak izleri'ni.

IX
Ormanın yolu
güzün hazurlığında
veda mevsimi.

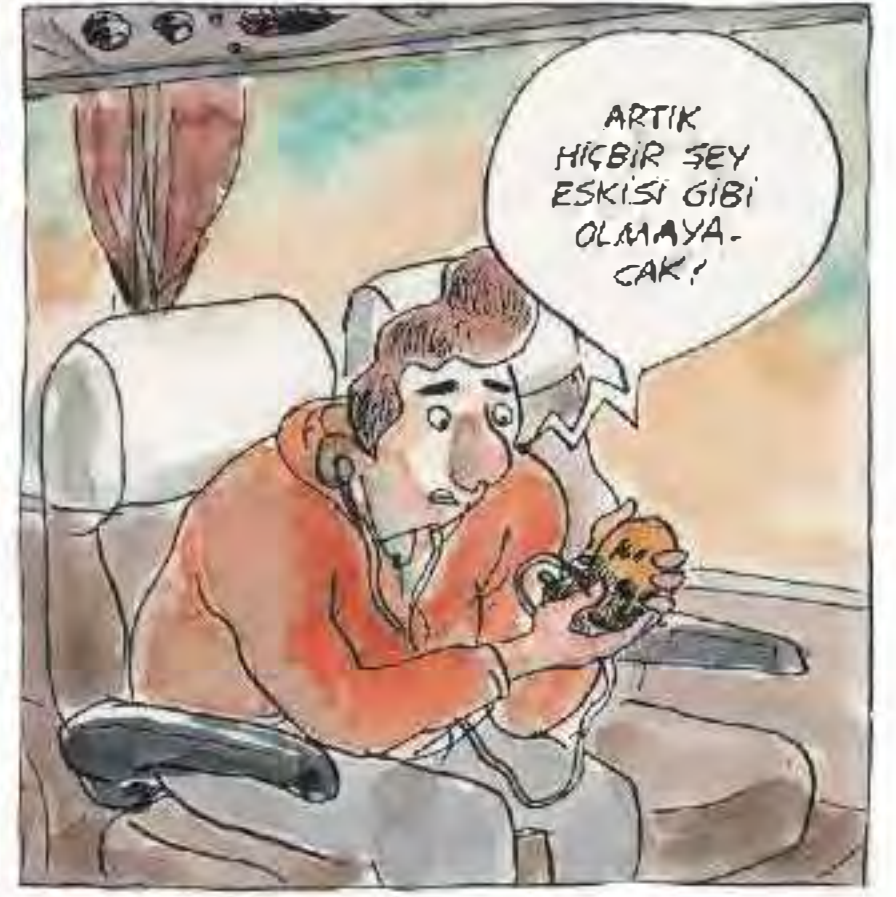
X
Hızla geçti yıl
ah bahçenin çiçeği
bahar dâ bitti.

Haiku; Dünyanın en kısa edebiyat türüdür. Üç satır ve 5-7-5 hece ölçüsünde yazılan, mevsimsel söz içeren Japon lirik şüridir. Haiku mevsim / doğa / zaman şüridir. Bununla birlikte dini inançlar da bu kısa edebiyat türünde yer almaktadır. Başlıca ustaları; Matsuo Başı, Taniguchi Basen, Masaoka Şiki ve Kobayashi Issa'dır

CAN BARSLAN

bir ben daha vardır bende benden içeru, sonra bir ben daha vardır yine benden içeru..

AYI

-Bitti-

2015 İLKBAHAR

YAAUUV BANA NE İLKBAHARDAN DİYE BİLİR MİYİZ?

İlkbahar olmasaydı, maalesef kış ile yaz birbirine yapışık olurdu ve Temmuz ayında plajlarda denize giren biz masum insanlar, sımsıcak kumlara veya dalgalara uzanmışken onların arasındaki çatlaklardan aniden sızma yapan ince ve dondurucu soğuklar belimize veya sırtımıza bir ağrı gibi saplanarak bizi romatizmal biri edebilirdi. İlkbahar olmasaydı, dağ tepelerinde biriken karlar ve yağmurlar uzun yıllar erimeyerek orada katmerleşir, sonunda ağırlığına dayanamayan dağların köklerinde geceleri gacırdamalara neden olurdu. Bahar olmasaydı, bahar yorgunluğu, mesela yaz tatilimizin son gününe denk gelerek paramızı boşa atıkınamıza yol açabilirdi. Zaten bizler, başımıza bunlar gelmediği için ilkbaharda şen şakrak oluyoruz.

EN SEVDİĞİ OTOSUNU ÇİFTLİĞE VERDİ.

Kışa girmeden önce ormanda mantar toplarken bulduğu küçük otosu, üç ay içinde aniden boy atıp şerplince, zor durumda kalan Numan İkibinonbeş adlı vatandaş, çareyi otosunu komşu köydeki galerimsi bir oto çiftliğine göndermek zorunda kaldı. Muhabir arkadaşımızın sorularını cevaplayan Numan İkibinonbeş: "Küçük yavruyu eve getirdiğimde on beş ünlüktü. Biberonla prasa suyu, benzin kanışını bir mama verdim. Lakin hızla büyüdü, bakımı zorlaştı. Mart ayında gece yarısı koma çalmaya başladı. Uyuyamaz oldum. Beni gezdirmesinden çok memnunum fakat, baharla birlikte çok fena tüy dökmeye başladı. Garajlı ev şart." dedi.

TATİLİN GELMESİNİ DÖRT GÖZLE BEKLİYOR!

Bahar aylarının gelip çatmasıyla canlanan coşan böcek, tıpkı biz insanlar gibi eğlence peşinde. İşte bu minik afacan da güneşi görür görünmez, babasının geçen hafta doğum günü için aldığı Spiderman kostümünü eklemba-caklarına geçirdiği gibi kendini kırlara vurmuş, zehirli ve tehlikeli bir örümcek görüntüsündeki yavrucağı aslında minik bir meyve sineği ve yaz tatilinin gelmesini incecik ipile çekiyor. İlkbaharda doğa ne şaşırtıcı.

SEVİMLİ PONPONLAR GÜLÜCÜK SAÇIYOR!

Kiraz ağaçlarının pıtırıcıklandığı güzel bir nisan sabahında Boğaz kıyılarında "Patıcankule" rezidans inşaatı için dozerlerin girdiği bölgede işçiler tarafından bulunan sevimli üç tavşan yavrusu bir haftadır kendilerine sahiplenecek iyi kalpli annecik babacık arıyormuş ama, bir türlü bulamıyormuş. Bir tanesi pembemdrak (sırıltındığında kankırmızı) olan şirin ponponia, günde beşer kilo at eti yiyorlarmış. Uzmanlar, zavalı pofudulardı, ormana dadanan vahşi kapitalistlerin ve onların iş makinaları yüzünden saldırganlaştıklarını söylüyorlarmış. Araştırma laboratuvarında tavşan kardeşleri eyaşayan iki uzmandan da 48 saatte haber alınamıyormuş.

ANNEANNESİNİ DİNLEMEDİ BÖYLE OLDU!

Koyun kırtma dönemine girdiğiniz şu güzel nisan günlerinde haylazlık yapan, makası görünce dağa bayıra kaçan ve anneannesinin "Yavrum kestir şu saçlarını" uyarısına (kulaklıkla sürekli müzik dinlediği için) kulak asmayan yaramaz Koyuncu, önünü de görmediğinden kırlarda kaybolunca yardımına jandarma yetişmiş. İki bin feet yükseklikteki bir yaylada üç gün boyunca ısırganotu yiyerek hayatta kalmayı başaran Koyuncu, anneannesine: "Ben sana, niye bilgisayarda zombi oynamıyorsun diye kanıyor muyum?" diyor.

HABERLERİ

Behiç Abi

KELEBEKLER BİR BAŞKA ÇEŞİTLENDİ!!

Kış öncesinde dinlenmeye çekilen tabiat ana, ilkbaharın ılık yüzünü göstermesiyle yeridne faaliyete geçiyor. Ünlü kelebek vadisi bu yıl hareketli günler yaşıyor. Dünyanın dört bir yanından vadili görmeye gelen irili ufaklı renk renk kelebekler yollarda uzun kuyruklar oluşturmuyorlar. Genellikle uçarak dolaşmalarına alışık olduğumuz sevimli böcekçillerin bu sene göç etmek için neden kaa yolunu tercih ettikleri pek anlaşılamıyor. Uçan kanatlılar ve kıldan ince bacaklılar uzmanı Prof. Peyami Pervari'ye göre san kanatlı nisan keleşinin dışı uçağa konarak uçarken kara gözlü erkeği ise yürüyerek gezmeyi seviyor. ikisi bir araya geldiklerinde vapur gibi, sandal gibi deniz ulaşım araçlarının ucuına konmayı tercih ediyorlar.

CİVCİV OLMADIĞI ANLA- ŞILINCA RUHEN ÇÖKTÜ!

Doğayla kucaklaştığımız şu mutlu bahar mevsiminde insanların neşvesinde nemalanmaya çalışanlar da var. Yumurtadan yeni çıkmış civciv kılığına girerek çekimine aldığı küçük çocukların yoğun ısrar desteğiyle anne babaları kandırarak kendini beş liraya satan ve tavuk olarak yumurtavereceği vaa-diyle kendini boyuna uygun bir kesekağıdına koyarak müşteriye veren Sezgin Yoluk adlı şahıs, gittiği evde yükle hafif, pahada ağır ne varsa, kesekağıdına doldurup sırı kadem basıyormuş. Ancak alt kısmının elbiseli olacağı, komşuların gözünden kaçmayınca kurnaz civciv yakayı ele vermiş. Hanım hanımıcık bir polis tarafından kelepçelenerek boyuna uygun bir küneşe gönderilmiş.

SON AĞAÇ İZMARİTE

KURBAN GİTTİ!

Allen edip kalem edip, eşine dostuna fin-dik fıstık dağıtıp yaşadıkları koruluk arazi-yl ele geçiren ve daha sonra kentsel dönü-şüm kapsamında, uyanık bir müdahite veren cın fikirli sncap Tahir, ell para gördükten sonra puro içmeye, kumar oynamaya baş-lamış. Ancak hovardalığı yüzünden kısa sürede sıfırı tüketip dibe vuran Tahir, ban-kalardan kredi çekerek bir de borçlu duru-ma düşmüş. Paralı olduğu dönemde İskan-bilini geliştiren Tahir gündüzleri ya Yetenek Sizsiniz'e katılıp illüzyon yapmayı, ya da Survivor'a gidip kapağı Dominik'e atmayı, oranın bol Hindistan cevizinden faydalan-mayı düşünüyormuş.

YILDIZ PARKINDA KIZARSLAN GÖRÜLDÜ!

KEÇİ YOLLARINDA GİŞE ÇİLESİ BAŞLADI!

Ülkemizde koççuluğun koyunculugunu ne kadar geliştirdiğinin en güzel örneklerinden biri de Artvin'de yaşıyor. Elli yıldır çobanlık yapan Hilmi Tosbağa, sürülerini artık cep telefonuyla yönetiyor. Deneyimli Çoban: "Bilhassa bu bahar işler öyle gitti ki, sürüler kuzulaya kuzulaya bîhâl oldu. Mal sahipleri satışlar-dan çok kâr sağladı. artan kârı, sürü sakınlarına pay ettiler. Her koyun kendine güzel bir yaşam kurdu. Köylerimizde araba-sı olmayan koyun kalmadı. Koyunlarımız sabahları meralara kendi araçlarıyla geliyorlar. Araçlarını fanillere bırakıyorlar. Biz burada valeye fanil diyoruz. Ancak havalar güzelleğince eski patikalarımız yoğun araçtrafiğini kaldıramaz oldu. Yetkililerden yardım bekliyoruz." diyor.

İklimlerin hafiften şaşkalanması ve ilkbaharın aniden başlıyarak vatandaşları hazırlıksız yakalamasının ardından büyük kentle-rimizde vatandaşları hazırlıksız yakalamasının ardından büyük kentlerimizde de enteresan olaylar yaşıyor. Örneğin son yıl-larda vahşi hayatın neredeyse durma noktasına geldiği yıldız parkında bile ufak tefek kıpırdanmalar dikkati çekiyor. Geçen pazar parkın üst kesimlerinde, İstanbulumuzda artık kalmadığı sanılan pembeslan Kizarıslan'a rastlayan Şemsi Ledkaptan, şaşkınlığını hâlâ atamamış: "ben yelesi olan aslan türünü erkek aslan olarak biliyorum, oysa bu ayollu falan gibi duruyordu. Bir an göz göze geldik. Sonra sanliyenin trilyarda bir kadar bir sürede doğaya kaçtı. yedi yıldır böyle bir şey görmedim. Beşiktaş ve Ortaköy delice turistik çekecek. Hem de gelecek kış bütün semtlerimizde elma bol olacak." diyor.

...Kişi başına gelir, yıllık, düşer binikiyüz dolar...
Bu memleketin çocuğusun, haftasonu, bahar...

...Genç yaş, ısıtan güneş, fokurda-
yan hormonlar... Karşı cinsini gö-
rünce canlanıverir içindeki ateş...

...Yutkunmaktan, haksızlık bu, diye haykıramıyor-
sun... Seni cezbeden bu karşı cins neye ulaşamı-
yorsun?

...O gider. Sen, otur bakayım bir boş masaya,
bir boş... Kahve masalarında boşak misali
kelleler sallanıyor... Olmayan yarım bu kalaba-
lığın içindedir, değilse bile, bir demli çay dudak-
larında...

Az bir geçer, bulur göz-
lerin gene bişey...

YAHU BU NES.. BU NE GÜZEL-
LİK.. YALNIZ OTURUYOR... ACARA?
SAPİ VAR MIDIR ACABA?

NÄBER KIZ ŞEBNEM!..

...Ee... Bir Pazar dönüşü daha; hava kararıyor, gece bastırırken daha yaz gelmedi der gibi soğuyor hava... Az önce inilmiş otobüs, henüz tutulmuş ev yolu... Mart'ın basaları zembereğinden fırlayanlara şahitsin sen... Talihsiz olan sensin, hormonların değil...

Daha bi sonra... Yemegini yedikten sonra...

Bitri

BAHAR, İSYAN VE BİZ Metin YEĞİN

Bahardı, Arjantin'de isyan yeni bilmıştı. Arjantin'in kuzeyine belgesi çekmeye gidiyorduk. Ülkenin şaşıtlı yerlerinde yedi çeşit para kullanılıyordu. Bu bizi hiç ilgilendirmiyordu. Zaten hiç paramız yoktu. Beş kişiydik ve sekiz galon şarap vardı. Takas her yerde yapılabiliyordu ve şaraplarımız çok güzeldi. Tucuman Çölü'ne gidiyorduk. Yolumuzun üstünde küçük bir belediyeye gittik. O bölgede ilk defa arkeoloji çekimleri yapacağımızı söyledik. Yalan değildi. Orası dünyada ilk defa çekilecekti. Biz belediyenin bekleme salonunda başkanı bekliyorduk. Bir Jeep vereceğini düşünüyorduk. Salonunda bizle beraber, iş istemek için üç işsiz, çocuğuna süt isteyen bir anne ve muhtemelen ihale kapa- mayı çalışan iki müteahhit vardı. İçeriden bir adam çıktı. Bize belediye başkanının geçiğini söyledi. Diğerleri pek umursamadı, sadece bizim için gitti. Ama müdür gibi bir adam oraya giden otobüsün geçtiği yere kadar bir kamyoner ayarlardı. Az değil 80 kilometreydi. Tucuman çölünün ortasında bir yerde bizi indirdi. Beş kişi, kameralar, takas şarapları, çantalar ve bir şemsiye. Şemsiye bize değildi ama itiraz etmedik. Sadece bizi kırık gibiydi. Burası ölümlü ortasında yedi sekiz hane- ilk bir köyü. Hiç kimse bize alırmadı. Kameralara ve şemsiyeye filan da. Biz de otu-

rup otobüsün gelmesini bekledik. Üç saat kadar daha bekledik. Kuzey Arjantin de adet olduğu için koka yaprağı çiğniyorduk. Ne güneş öldürücü ne soğuk üşüten cinstendi. Arkamızda bir ev vardı ama kimse bir şey sor- madı. Koka yaprağı çiğniyorlardı. Dedim ya adettendi. 3 saat kadar sonra eve otobüsün ne zaman geçeceğini sorduk. "Normalde ikide" dediler. "ama haftada iki kere geçer". Biz de biraz daha koka yaprağı çiğnedik, kala- cak bir ev bulduk. Şarap verdik. Kaldık. Yemek yedik. Bahardı, isyandan yeni çıkmıştı.

Bahardı, Zapatistaların komününde önümüzden geçen asker, tank, silahı sayı- yorduk. Aynı gün, geri döndüklerinde sayıda eksik varsa, bunu uluslararası kamuoyuna bildiriyorduk. Güzel bir işti. cezaevindeki sayılmalara intikamını alıyorduk. Onlar... tan- kılar, silahlar ve ordu ve subaylar ve her kimse, özellikle de s'nah gözlüklerinin arkasındaki gizli servis filan, hep bize "dış mihrak" diye bakıyorlardı. Bizi Avrupalı sanıp öldürmüyorlardı. O gün komünde büyük bir toplantı vardı. Zapatistalara destek için öğre- tim üyeleri gelmişti. Yanımıza geldiler. Biz elimizde defterler, tanınmamak için Meksika şapkaları ile ordu sayarken onlar sloganı ate- liyorlardı. "savaşa değil, eğitime bütçe" diyor- lardı. Bir savaş uçağı da kafamıza pike yapıy-

ordu. Başınıza değmek istiyor gibiydi. Sesi kulakları yırtıyordu. Tanklar, subaylar, mitral- yözler ve her gün saydıklarımızın yanına bir de uçağı hanesi açtık. Bir süre sonra, tanklar, mitralyözler ve diğerleri geçtiler. Geriye bir tek uçak kaldı. Arkadan slogan atıyorlardı yine, yunruklar havada sıkılı, Uçağı bağırıyorlar. Sonia slogan atanlardan bir "uçuktakiler riasil olsa bizi duymuyor" dedi. "sadece atı- yorluş gibi yapalım". Sonra yumruklarını havaya kaldırdılar, ağızlarını açıp kapatarak sanki slogan atıyormuş gibi yaptılar. Uçak üstümüze pike yapıyordu ve sessiz slogan- larını atan herkes içinden gülüyordu.

Bahardı, Boliviya'da yine isyan vardı. Boliviya'nın altınına, gümüşünü ve hatta güvencin boksunu bile çalışmışlardı. Bu sefer, "doğalgaz" 3 kuruş paraya çıkmak istiyor- lardı. Halk "vermeyeceğiz" diyorlardı. Halk mı? Halk Madencilik, köylüler ve işsizlerdi. Küçük dinamit lokumları hazırlıyorlardı. Sarayın etrafındaydık, parlamento doğalgazı satma karar almıştı ancak karar dışarı çıkartamıyor- du. Askerler, polisler, tanklar ve panzerler. Sarayı koruyorlardı. Ellerinde resmi olarak son 60 Oan fazla insanın kanlı vardı. Küçük dinamit lokumları aralarına d'üşükçe, yürek- leri hopluyordu, kaşıyorlardı. İsyaniylce büyüyünce, içeriden bir bayrak sallandı. Bir Boliviya bayrağıydı bu, insanlar sessizce dur- dular, daha sonra birbirlerinin kulaklarına fısıl- damaya başladılar. Küçük dinamit lokumları ve halk hükümeti yıkıldı. Bahardı, iki kere bahar

oldu...

Bahardı, Topraksızlar'la birlikte iki bin kişi Boa Vista'ya yürüyorduk. 275 kilometre kadar bir yoldu. Tabagim yoktu, yatağım da. Her gün birisi veriyordu. Bir süre sonra, tabağı verenler, yatağı verenler, herkes belli olmaya başladı. Her gün aynı kişilerden tabak alıp, aynı kişilerin yatağında yatıyordum. Bir genç kadını bana tabağı veren, Çoğu zaman su bulamıyorduk ve tek bir tabak olduğundan aynı tabaktan yiyorduk. Yolun 12. gününde, yine tabağı aldığım genç kadının yanına git- tim. İlaç içiyordu, "hassa mısın?" dedim, "evet" dedi, "yedi yıldır hastayım, HIV virüsüm var", tabağı istedim, aldım, yedim. Her şey güzeldi, bahardı.

Venezuela'da bir madencinin evinde kalıyordum. Küçük bir kuyusu vardı bah. mede, yeni açtığı bir kuyu. Beraber kazıyorduk. Altından anlamıyordum, sadece pailayan bir damar görmeye çalışıyordum. Daha önceki madenlerde olduğu gibiydi. Garipli. Kolumuzu bir veline kestiyimizde pailayan, akan bir kan gibiydi aulun damarı. Kan koca kazıyorlardı sadece. Tahta bir çıkırıla aşağı inip, bütün gün kazıp, toprağı yukarıya çıkartıyorduk. Bazen ben de kazıyaya iniyor- dum ya da daha çok toprak çekiyordum. Kadın bana, toprağı çektikten sonra, içinden çıkan altın parçasını eline aldı; "herkes için altın bir tükse ama bizim için ekmeğ parası" dedi. O gün o altınla üç bira içtik.

Bahar mı? Tam isyan ntevsim...

Kalemin Yerçekimi

GÜNERİ İÇOĞLU

NERDE O SONBAHARIN MERCEK GİBİ HERŞEYİ GÖRDÜREN PUSLU, DURAĞAN İŞİĞİ... BAHARDA GÜNDÜZ BİRAZ DAHA FAZLA GEZİP DOLAŞAYIM DİYE GECE SABAHLAYARAK ÇALIŞMAK İSTEMEZSİN. SABAHLARSAN BÖTÜ BÖCEK BÜTÜN DOĞAYI KAÇIRIRSIN ÇÜNKÜ... MASABAŞI ÇALIŞANI İÇİN TAM BİR PARADOKSTUR BAHAR...

ORTADAN KESİLİP İÇİNDEKİ KUMU YIKANDIKTAN SONRA BİR LÖKMA EKMEKLE VEYA ÇAY KAŞIĞIYLA PORTAKAL RENKLİ HAVYARI SIYRILIP AFİYETLE YENİR... KESERKEN AVUCUNUZDA FAZLA SIKMAYIN, BATARSA DİKENİ DERİ ALTINA GİRER, AĞRI YAPAR...

KEÇİLER YİNE YEMİŞLER AĞAÇ FİDANLARI MI... SERBEST HAYVANCILIK BU ADADA SERBEST AĞAÇ ÖLMÜYE OLANAK VERMİYOR, HERŞEYİNİZİ, KENDİNİZİ BİLE EN AZ BİR BUÇUK METRE YÜKSEKLİKTE TELLE KAPATMANIZ GEREKİYOR, BEN TELİ PEK SEVMEDİĞİM İÇİN BAHCENİN VE AĞAÇLARIN ETRAFINI TEK TEK ÖRÜP KAPATYORUM AYITLA, MUTHİS ZAHMETLİ BİR İŞ ZAMAN, SABİR VE TAKAT GEREK, HERKEŞ GÜLÜYOR BANA, KEÇİLER BİLE...

O DA NE, ZEYİN AĞAÇ KÖMÜ BUDAMAYA ÇITTİĞİNDE KEÇİLER KADAR ÇİNDİ BİR SORUNLA DOLUP KALYORLARI... OÖN HİREZLARI BENDEN ÖNCE GELİP KÖKÜNDEN BUDANIRLAR BAKMADAKİ AĞAÇLARI ÇANBA FİDANLARI, KALIN GÖVRELİ AYITIM O DA AÇI MAĞAN KESMİŞLER, ZEYİNİMEZİ BİLE AÇMIYOR BAZI OÖN HİREZLARI VİDANSIZLIK BU, NASIL YAKMAK İÇİN AĞAÇ KESİLİR!... YERKÖKÜNDEN ÇİBİĞİ KULAKLADIMDA ÇİNLİYOR, İNSAN DOKUNMA ARTIK BANA...

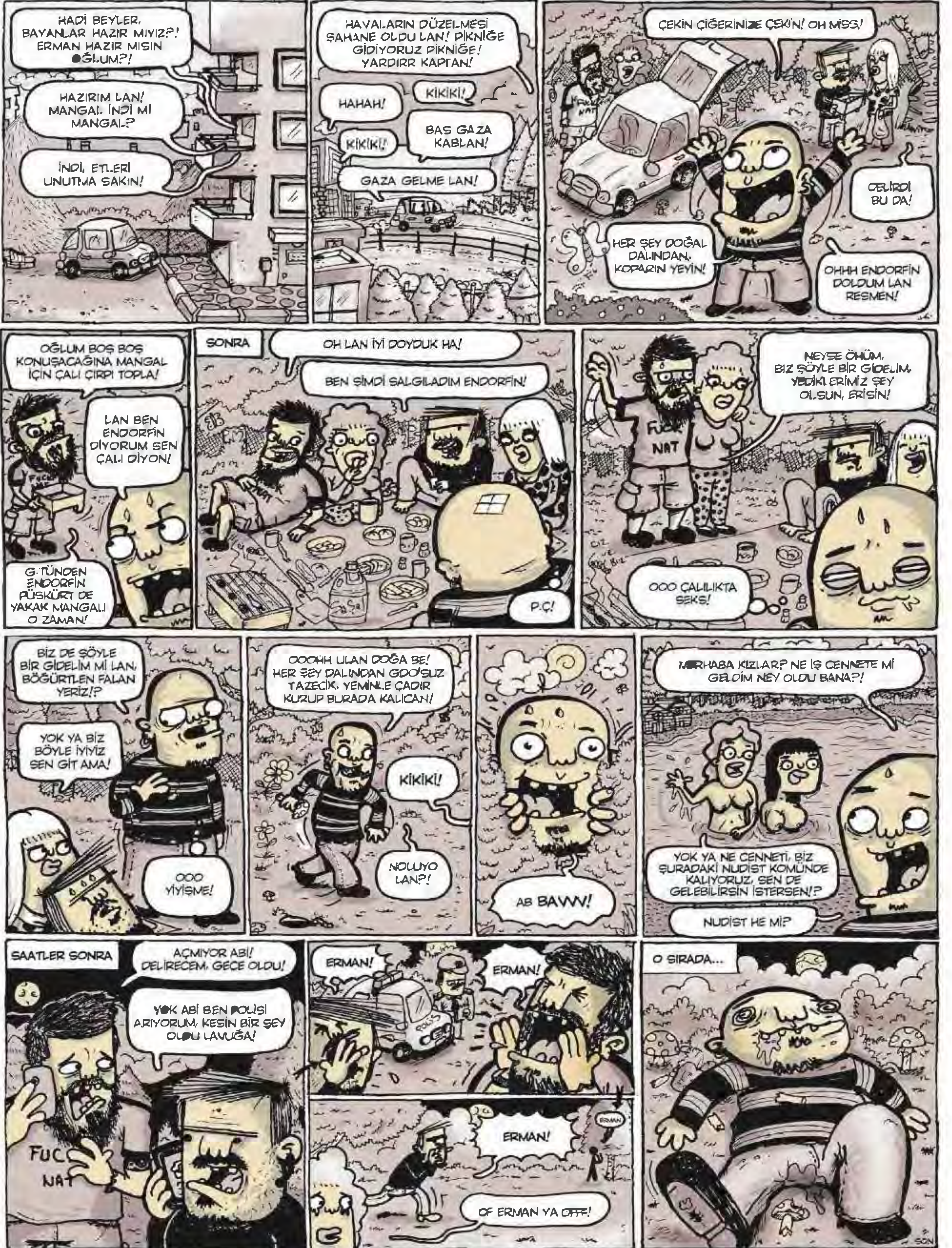
DEDİM YA TELLERİ SEVMİYORUM, AYITLARDAN BAĞÇE ÇİTİ ÖRMEK İÇİN SAĞLAM, UZUN KAZIKLAR ÇAKMALIYIM, SAYISIZ KAZIK LAZIM ÇİZMEK İÇİN KALEM AÇAKAK DURUMDA DEĞİLİM, HERGÜN KAZIK YONTUYORUM, BU ÇEVİRDİĞİM SİNİRLAR ASLINDA BAHCENİN DEĞİL BENİM SABİR, SEBAT, SÜKUT UÇGENİMİN SİNİRLARI... BUNU BİLMEK İSTİYORUM...

İŞTE DOSTLAR BANA BAHAR BUDUR VE TİM BU İŞERDEN DOLAYI BAHAR ÖZEL SAYISINDA ÇİZEME ECEĞİM, AFFINIZA SİĞİNİYORUM... FLOKSİ İKİ SAAT SONRA UYANDIR BENİ, DAHA YAPACAK ÇOK İSMİZ VAR, ZZZZZZZ, HOOORRR...

Picnic

alper çelik

Mutluluk Baskısı

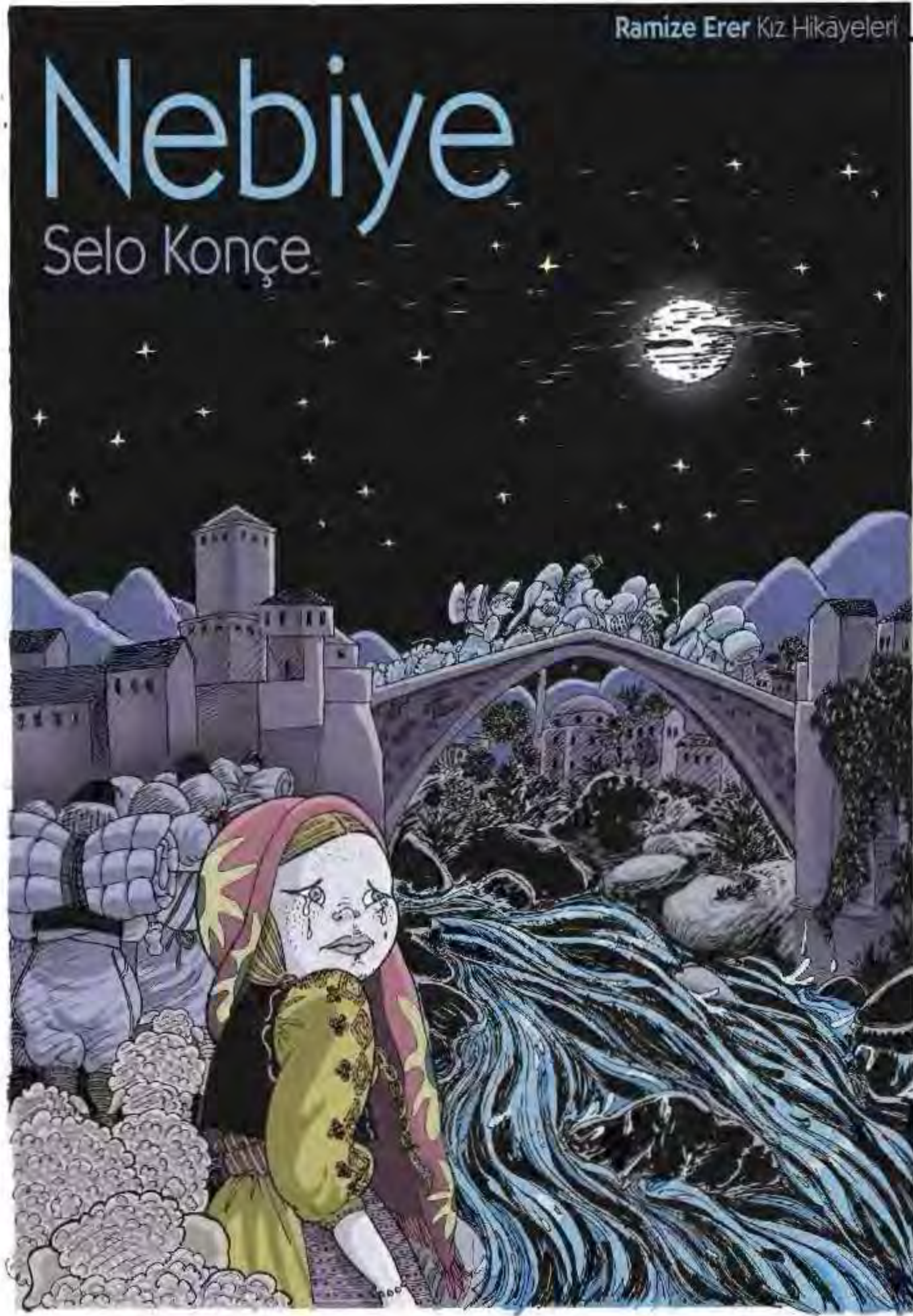
Nafer Ermiş

Sonunda bahar da geldi. Dışarıda vicdansız bir hava var. Üstelik de pazar sabahı. Güneş zalimce tepede parlıyor. Kuş civıltıları dehşet verici. Sokakta acımasız bir neşe dalgası. Sen beton binaların arasına sıkışıp kalmışsın ama burada bile kuş civıltıları eksik değil, kuşların arasında yeşeren otlar eksik değil, bahar geliyor, doğa yavaş yavaş uyanıyor ve sen hala evde kış uykusuna devam ediyorsun, şu an hızla asosyalleşiyorsun. Toplumun dışında kalıyorsun. Bunu daha fazla sürdüremezsın. Bütün dünya uyanıyorsa sen de uyanmalısın, dünya eğleniyorsa sen de eğlenmelisin. Bir an önce dışarı çıkmalı, doğaya karışmalı, çocuklar kadar mutlu, kuşlar kadar enerjik olmalısın. Bir an önce sosyalleşmek zorundasın, mutlu olmak zorundasın. Toplum senden bunu istiyor, ailen bunu istiyor. Dedelerin de yaşıyor olsalardı bunu istiyor olurlardı.

İşte, yeni gelen baharlar, güneşli pazar sabahları, cumartesi akşamları bende hep böyle bir sosyalleşme baskısı yaratır. Yılbaşı akşamları evde yalnız kalılabilecek en korkunç gecedir. Hafta sonu akşamlarında herkes dışarı çıkar, barlarda bahçelerde eğlencenin dibini bulur, kısa aşklar yaşayıp pahalı içkiler içer... ve bütün bunlar olurken sen evde tek başına kış kış oturamazsın. Yılbaşı akşamı bütün dünya dışarıda maytap patlatırken sen evde tek başına televizyon izleyemezsin. bahar gelip çiçekler açtığında da aynı şey olur, sen o loş odanda bilgisayarın başında ya da dizlerine koyduğun kitabınla oturamazsın, hayat dışarıda akıp gitmektedir ve sen bu hayatın giderek daha çok dışında kalmaktasındır. Ama yine de sen çıkamazsın. Çünkü bilirsin ki çıksan da onların arasına karışamayacaksın, güneş ışığı ilk kez bahçeye çıkan hücre mahkumu gibi gözlerini kamaştıracak, sahilde oturup martılara simit atan çiftin yanına gidip oturamayacaksın, dondurması eniyip ellerine akan çocuklardan olamayacaksın, arkadaşlarınla gidip plajda boğuşamayacaksın. Hayat senin olmadığın yerde akıp gitmeye devam edecek. Üzerindeki bu gereksiz baskı da tam anlamıyla yaraya tuz basmak. Bilsen ki hava güzel değil, bilsen ki bahar henüz gelmemiş, bilsen ki dışarıda yağmur var, dışarıda kar var, bilsen ki o gece bütün barlar kapanmış, kafeler tatilde, bilsen ki kışın sahilde sokmuyorlar, martılar ortada yok, simitçiler kayıp... İşte o zaman huzur içinde evinde oturabilirsin, kendini güvende hissedebilirsin, İşte o zaman hayatın tam ortasındasındır, kendi hayatının tam ortasında, zaten sorun da bu değil mi, biz başkalarının hayatına karışıp gitmek isteyen varlıklar değil miyiz, onların hayatının tam ortasında yer almak değil mi istediğimiz şey, dondurması eriyen çocuğun dondurmalarını almak değil mi, sahilde kızın elini tutan o herif olmak değil mi... belki de değil, ama istesek de olamıyoruz ve bunların varlığı, bu hayatların şu an dışarıda akıp gitmekte olduğunu bilmek bizi huzursuz etmeye yetiyor, huzursuz etmekle kalsa yine iyi, deli ediyor, oysa evde de, evin alacakaranlığında perdeleri çekip internette dolaşsan da, bir köşeye çekilip kitap okusan ya da televizyonda pazar sürprizi izlesen de bu hayat senin hayatın ve sen bu hayatın tam ortasındasın, kaçırdığın hiçbir şey yok, o kaçırdığını sandığın şeyler senin değil, onları zaten hiçbir zaman elde edemeyeceksin. Filmlere özenme, margarın reklamlarındaki kahvaltılara özenme, çünkü o zaman mutsuz olursun, çoban mutluluğu peşinde koş, kendi hayatının çobanı ol, dağ başında her şeyden habersiz koyunlarına kaval çalarak hayatını sürdürmen gerekmez, sadece kendi hayatının çobanı ol, ona hakim ol, o an dışarı çıkmak istemiyorsan çıkmam gerek baskısından kurtul, çıkmam gerekmiyor. sen hep uyanıksın zaten, bahar geldi diye uyanacak bir doğa parçası değilsin, aylarca ininde uyuyan ayı değilsin, kışın geçmesini sabırla bekleyen ağaç değilsin, baharda uyanmak nedir, o doğanın işi, sen doğa değilsin, doğadan kopalı çok oldu, artık doğayla birlikte uyanamazsın, sen zaten hep uyanıksın, sen kışın da çektin bu hayatın yükünü karda da çamurda da ve güneşli havalarda da da çekeceksin, cumartesi akşamlarında da çekeceksin, huzurlu pazar sabahlarında da. Sen bu hayat için yaratılmamış olabilirsin. insan doğasına uygun olmayan bir hayat biçimi geliştirmiş olabilirler. Kendi kendine uydurduğu hedeflere ulaşamadığı için mutsuz olmak sadece insanoğlunun başarabileceği bir şeydir. Hedeflediği avı bir türlü yakalayamayan bir aslanın oturup ağladığını gördün mü hiç, göremezsiniz, o bir an duraklar ve geri döner, başka bir avın peşinde koşmaya başlar. Ne ıddiyetini bozar ne kararlılığını. Ama biz oturur ağlarız. Dışarı çıkıp martılara simit atamıyoruz diye evde mutsuzluktan mutsuzluğa koşarız. Koşamayız da. Bu koşu için bile enerjimiz yoktur aslında. Bedenimiz uyuşmuştur, bütün gün evde olduğumuz halde yorgunuz, uykumuzu alamamışız, işimiz gücümüz olmadığı halde pazar sabahı erkenden kalkmış bilgisayarın başına oturmuşuzdur ve kahretsin ki dışarıda güzel bir hava vardır, aylardır ilk kez doğru dürüst bir güneş parlamaktadır, korna sesleri, çocuk civıltıları, seyyar satıcılar, senden uzakta büyük bir festival yapmaktadır ve sen gitsen de aralarına karışamayacağın bu şölene katılamadığın için kendini dışlanmış hissedersin, sanki seni kimse davet etmemiştir ya da giyecek kıyafetin yoktur.

Birakalım bahar gelsin ve doğa uyanınsın... biz ondan kopalı çok oldu, biz artık uyanamayız. Hoplayamayız, koşamayız, sahilde oturamayız, kızın elini tutamayız... Bize bahar yorgunluğu yakışır, sonbahar hüznü yakışır, sabah mahmurluğu, akşam rehaveti yakışır.

Kim bilir, belki de mutlu olmak zorunda değiliz.

Saçlarından gelen kekik yaprağı kokusuyla uyandı. Burnu alıak olduğu gibi karanfil, gül, sümbül ve dağ kıtillerinin* kokusunu da almak istedi ama beceremedi.

Gördüğü sırcayı* hatırlamaya çalıştı. Annesinin gül bahçesinde gülün dikenli parmağına batıyor ana canı yanmıyordu. Parmağından, damla damla akan kanı yerde bir göl oluşturunca, bu küçük gül Nebiye'nin yüreğine rahat bir sıkıntı olarak yerleşiyordu.

Yatağından kalkarken, tetesehe anılamak için sırcasını* aklında tuttu.

Mıhtarını* giyerken gözüne bakılan, oburca yedilgi kaçamaklardan döktülen pekmez lakelerinin izlerini tıpkı dizlerindeki çocukluktan kalan yara izlerini eteğiyle kapatır gibi cepkeniyle kapattı.

Fitasını taktı, anasının uzun kış gecelerinde, gaz lambasının kör ışığında ördüğü püre izi motifli gezeye* göçerlerini* ayağına çekti. Sonra da suskun kara çizimlerini giydi.

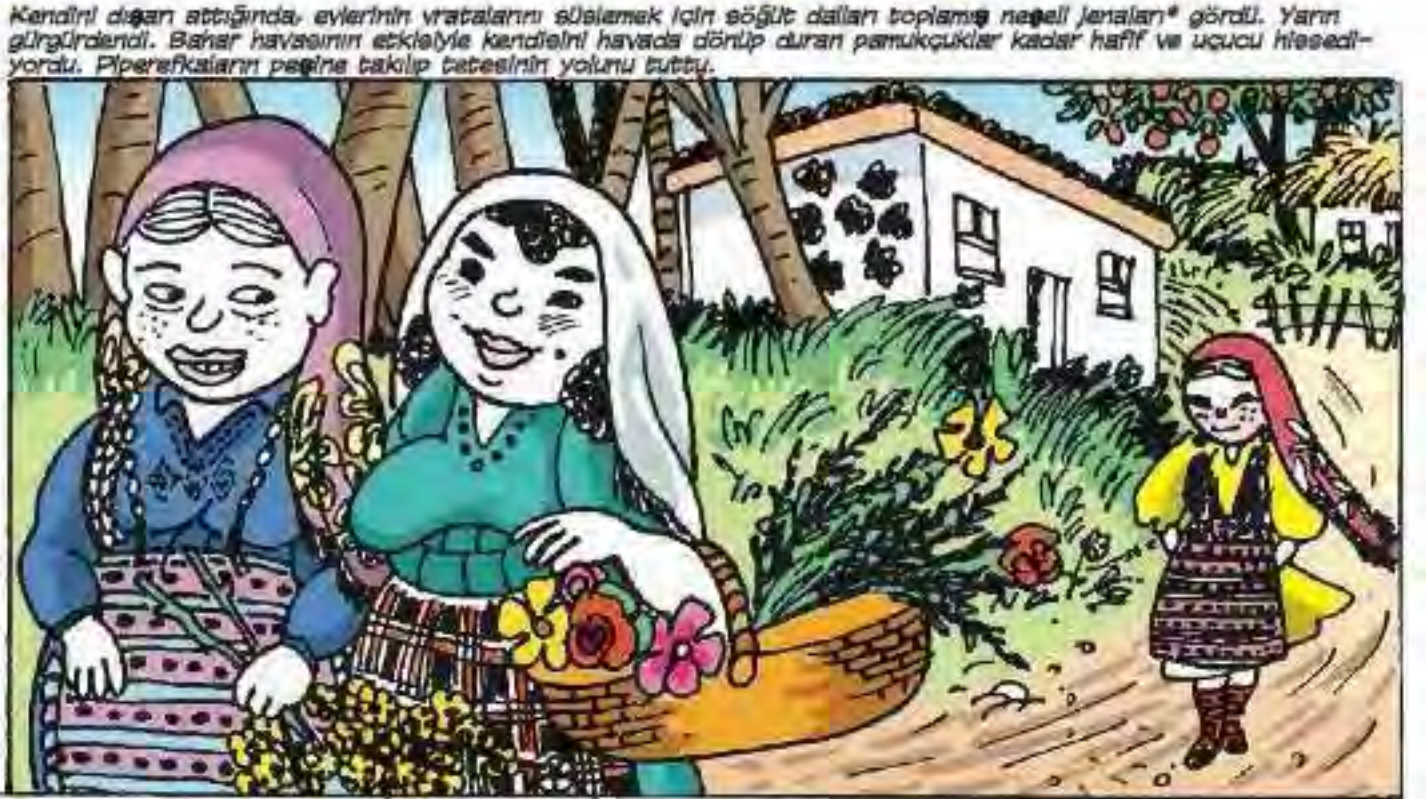

Uzun süredir sümküklerini yanına sümekten vazgeçmişti. İman'ın baş harfi işlermiş beyaz patleka mendilini cepkeninin cebine koydu.

Şarpsarı anasının hareketini taklit ederek, bir kere de kaydırmadan taktı.

Evden çıkmadan önce aynaya baktı ve kendini yeni açmış bir papatyaya benzetti.

Kendini dışarı attığında, evlerinin vatalarını süslemek için söğüt dalları toplamış neşeli jenalan* gördü. Yarı gürültüden. Bahar havasının etkisiyle kendisini havada dönlüp duran pamukçuklar kadar hafif ve uçucu hissediyordu. Piperekalarını peşine takılıp tetesinin* yolunu tuttu.

Her zamanki gibi köprüden değil, değilde, göçerlerini* çıkartıp dereden geçti. Ayaklarıyla oynayan serin suların baharın tazeliği bütün vücuduna yayıldı.

Çataktan geçerken ürperdi. Gavur çatığı derileri buraya. Hakkında korkunç hikayeler anlatılırdı. Korkusunu dağıtmak için evine gittiği tetesini* diledi.

Tete ana yansıdır derdi anası. Tetesi anasına baktığı gibi bakardı, Nebiye'ye. Sevgiyle...

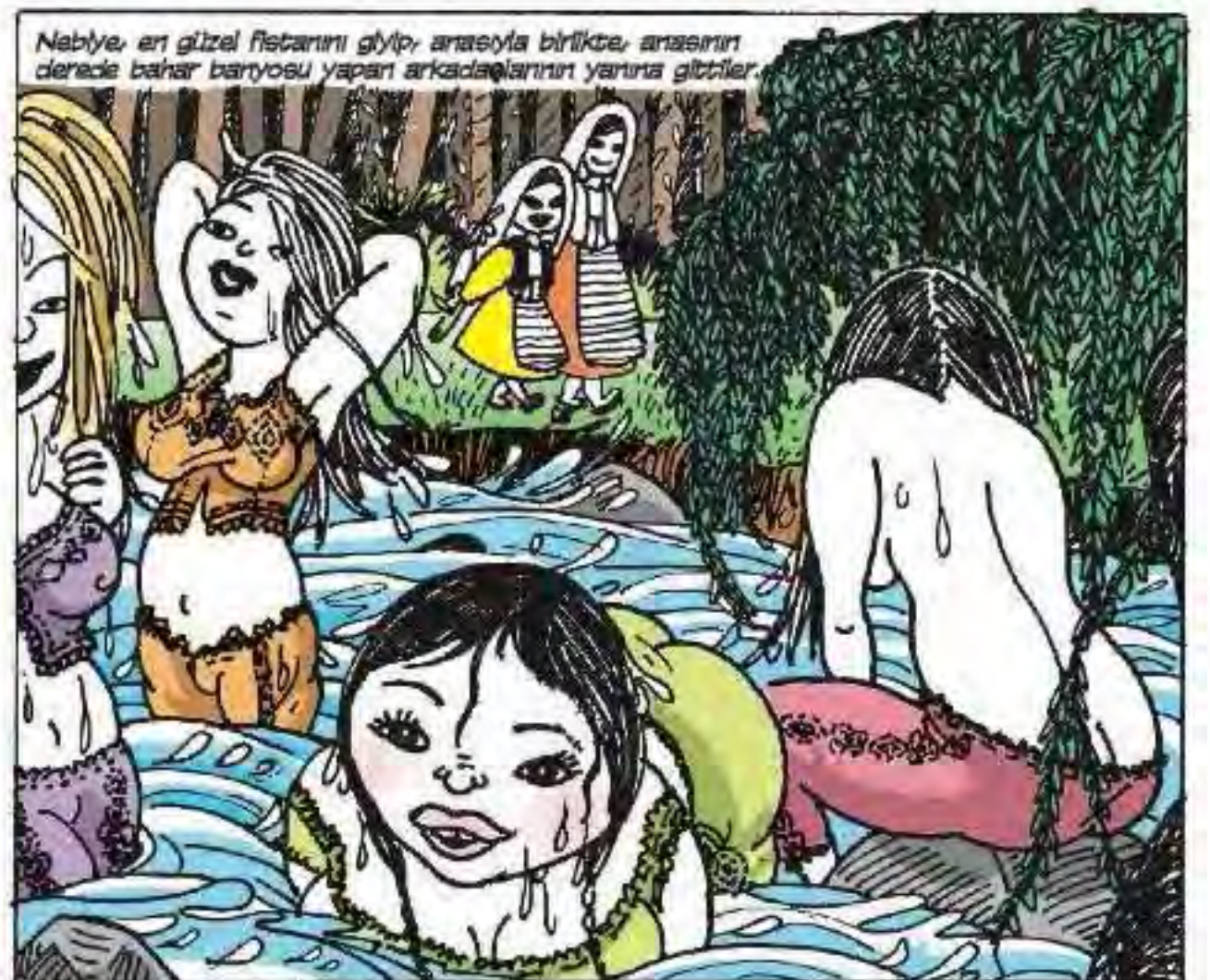
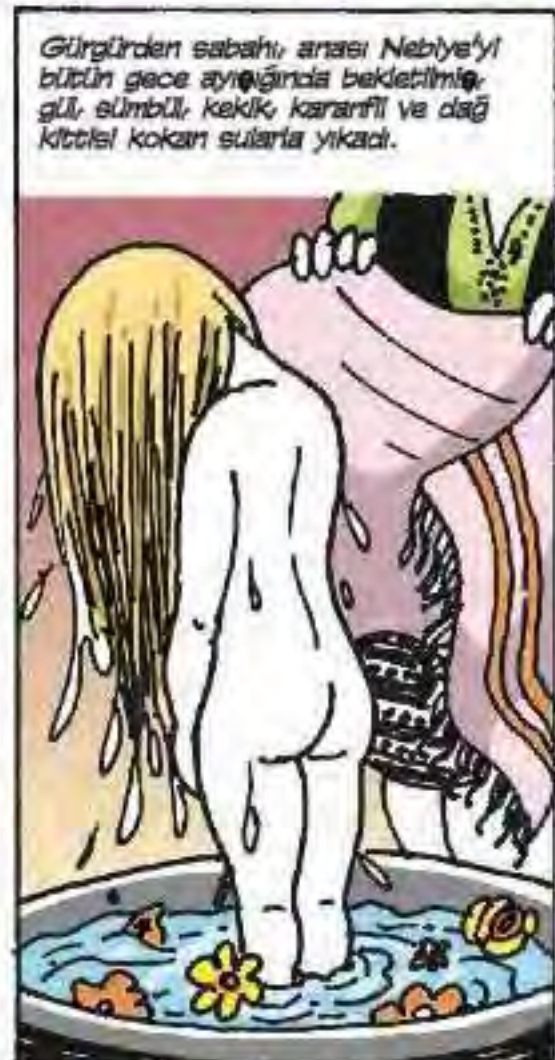
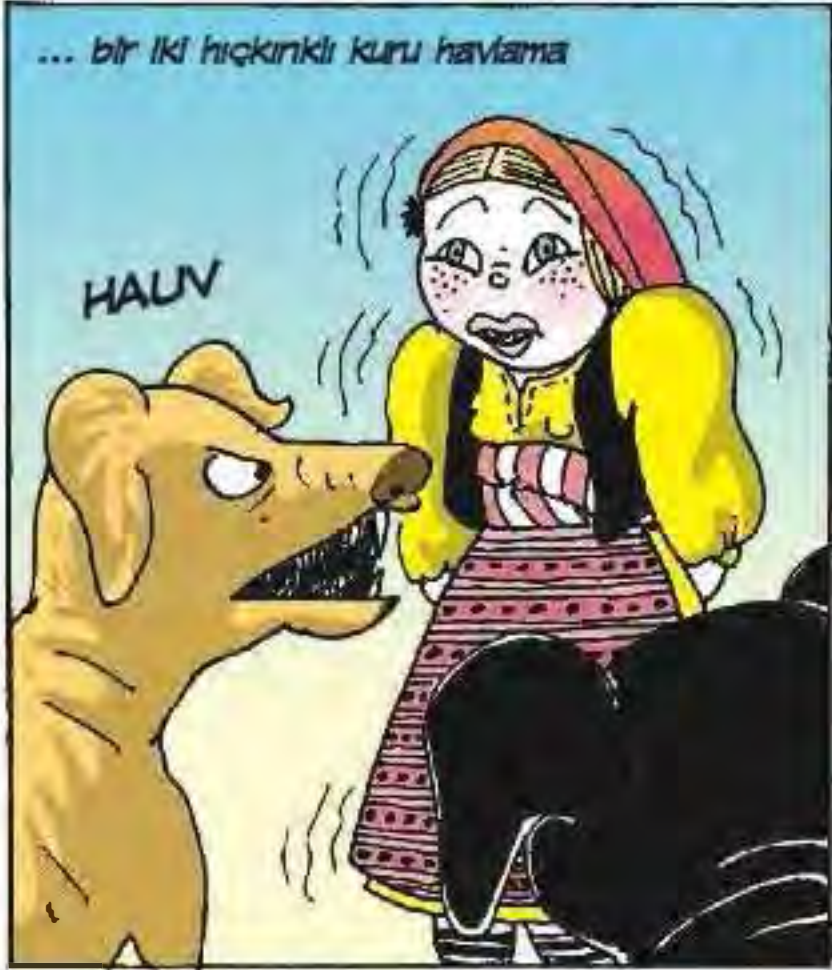
Aleşesi ve Nanası ise Nebiye'ye anasına baktığı gibi bakarlardı. Anasında bulmaya çalışırken kusuru, Nebiye'de yakalamaya çalışır gibi tenkitçi...

Karanfil, gül, sümbül kokularıyla birlikte klombos kokusu geldi burnuna bahçeden. Marica yapmak için domates, piparık, kornik toplayan Klombos yumağı kokulu alçesini* gördü. Nebiye, banilesten alçesi gibi leçahla* gösürürken, "aman kızım bertzene alçesi" derdi anası. Aklında bertzenesini* letemediği. Değirmen taşına bertzenesini* alçesinin* koca loçtı.

Tetesi laubu çıkıkcı olan kaynatasına yardım edirdi. Bacağı, kolu kırılan soluğu bu evle alırdı. O gün tetesinin başı kula-balıktı. Nebiye'nin sırcasını* dinleyemedi.

Anası ve arkadaşları derenin berrak sularıyla vücutlarını kutsadılar. Nebiye orlan tizlerken kadınlarıdaki neşenin bahardan mı, yoksa söyledikleri manelerden mi geldiğini anlayamadı..

Artık devoyka değildi Nebiye. Büyümüştü. Anası onu salıncaklara götürdü. Konçe köyünün çocukları aşıklarını itiraf ettikleri bu günü ipe çekilerdi. Sevdalı oldukları kızları, salıncakta sallıyorlardı.

Nebiye gülgürden akşamı, gül diplerindeki dilcek çömleğine mavil boncuklu bileziğini atmıştı. Sabah maneci kadın, çömlektan çıkan her bir zilyet eşyası için maneler okumuştı kızlara. Nebiye'ye çıkan mane şöyleydi.

Bahçecide yeşil çınar
Boyu boyuma
uyar
biz bir çift
kumruyuz
ayrılmaya kim
kıyar.

Bu çınar
Hüseyin'dir.
Nebiye'yi
kumrular gibi
bulutlara
uçurdu satır-
caktay o gün.

Bazen kızlar önde
kıkırdastılar, bazen
kızlar çocuklar hep
birlikte şakalaştılar.
Bazen de çocuklar
önde, kızlar arkada
maneler söylediler.
Birbirlerini izleyerek
pembe beyaz çiçekleri
yüzlerinde açmış
gülücükler gibi duran
mutlu kiraz ağaçlarının
altından geçerek köye
döndüler.

O gece evlerden hasırlar, ocunlar getirildi ve köy meydanında büyük bir ateş yakıldı. Y etmişlik neneler son bir gayretle çocuklarına, çocuklar neşeyle annelerinin kollarına, Nebiye'yle Hüseyin ise birlikte yeni bir hayata atlar gibi atıldılar ateşin üzerinden sırayla. Hepsi ateşin üzerinden atılarken kendi pirelerinden, bitlerinden kurtulduklarını düşünüp, kendilerini yenilerini, temizlerini hissettiler.

Bahar gibi çarpmıştı Nebiye'yi, Hüseyin. Nebiye mutlu bir yorgunlukla yatağına yattı. Rüyasında Hüseyin'le birlikte ateş üstünden neşeyle atlamaya devam etmek istedi ama o kadar yorgundu ki deliksiz bir uykuya daldı.

Uykusunu en derin yerinde, Anası korkudan açılmı göğüsle uyandırdı Nebiye'yi. Kötü bir şeyler olduğunu anladı Nebiye. Anasının göğsü, sadece Nebiye için korktuğunda bu kadar açıldı.

Nebiye'yi çeyiz sandığına sakladı anası hiç ses etmemesini ve hiç çıkarmasını tembihledi kızına. Anasının korkusu, babasının çaresizliği şimdi Nebiye'ye geçmişti.

Nebiye kaldığı karanlıkta, bir bekmeyle kınları kapılarının gürültüsü sesini duydu önce, sonra bağırıp çağıran emirler veren hoyrat adam seslerini...

Anasına kızının nereden olduğunu sorduklarını duydu Nebiye. Sonra annesinin inatçı sesizliğini, babasının hıçkırık sesiyle duydu.

Anasının yalvarışlarını duydu Nebiye, sonra cevapsız kalan hicink seslerini. Çeterin alıp götürdüğü babasının yanaklarından süzülüp çergaya düşen sessiz gözyaşlarının sesini de duydu.

Sonra anasının yalvarışlarına tepesi atan hoyrat adamın sinirden sayılan yüzünün sesini duydu, buna da gıcırtilan eklenirdi.

Ve kulaklarında patlayan anasını öldüren sesi duydu.

TAK
TAK

Bütün sesler kaybolduğunda odıya dönen çaresiz insan seslerini duydu.

Nebiye hiç ağlayamadı, anası boğazına kocaman bir düğüm olarak takılı kaldı.

Anasına son bakış dondu kaldı gözlerinde Nebiye'nin. O gecedan sonra her şeye ve herkese dolu gözlerle, biraz sonra ağlayacakmış gibi baktı.

Sağ kalanlar o gece, selo* Konçe'yi sessizce terkettiler.

Hayatlarının en uzun yolculuğuna sadece ayaklarındaki çipeler, sırtlarındaki döşekler ve yanlarına aldıkları kozalarla çıktılar.

Güzel genç kızları alıp götürün çetelerden saklamak için Nebiye'yi postekile örttüler.

Bu yoklukta Nebiye'yle, Hüseyin birbirlerine daha da sokuldular. Bir gece Hüseyin, Nebiye'nin saçlarından gelen bazı kiti kokularının sarhoşluğuya Nebiye'nin mısır püskülü saçlarını okıadı.

Nebiye bu okıamayı cevapsız bırakmadı. Güzel başını Hüseyin'in ona güven veren göğsüne yasladı. Hüseyin, Nebiye'nin boğazında takılı kalan koca düğümü, tıpkı Nebiye'nin anasının, Nebiye'nin saçlarındaki düğümleri çözer gibi çözdü. Nebiye o gece ilk defa çok ağladı.

Elvda Aise,
Pipereka
Nene,
Kokoaka
Atike,
Karabacak
Fayik,
Kelemeciler,
Uqallier,
Nebiye ve
Hüseyin uzun
ve meşakatli
yolculukların-
dan sonra
yeni hayat-
larını kura-
cakları Kırk
Kilise Gehrne
geldiler.

Nebiye ve Hüseyin evlendiler. Nebiye
telli, duvaklı güzel bir nevesto oldu.

Nebiye her gece tütünden dönen
Hüseyin'i maneler söyleyerek
karşıladı.

Hasat zamanı Nebiye, hamarat elleriyle yaptığı tereyağlı, ulaşkı
banfasları, balkabaklı gole pıdelerini, bakır safaletle içtikleri buz gibi
ayranları, hardaliyeleli Hüseyin'e taşıdı. Birlikte kırçma yaptılar.

Hüseyin çalıştığı ile koca elinde bütün tarlasına
gündüdü, buğday tarlasına tüberise, dırya ektikleri
bostanı, kuruska, yabuka ağaçları olan meyva bahçesini
de kattı.

Bir gün köyün kusur bulucu,
laup bakıcı iki kadını Kara Ava
ve Dobracı Fatime, Nebiye'yi
ziyaret ettiler. Nebiye'nin
lezzetli banfaslarını affiyetle
yiyen Kara Ava, Nebiye'nin
meşe küllü sularla yumuşattığı,
çamaşır eodalarıyla açtığı,
kendi sakız gibi beyaz
patlekalarına benzettiği
bayazlığını kırkarp dikkatli
hamaratlığına çekmek istedi.
Hamarat Nebiye dedi ona ama
Nebiye'nin insanı bir kır
gezintisine davet eder, çimen
yaşlı gözlerine hayır
diymeyen Dobracı Fatime,
bütün dobracılığıyla son
noktayı koydu. Güzel Nebiye..

Köyün erkekleri, Hüseyin'in
uzun boyuna, çalışkanlığına,
tütüncülüğüne, dillinde
anılmaz kelimelere bakıp ona
çoktan Pomak lauburu takımı-
lardı bile. O artık Pomak
Hüseyin'di.

Nebiye'nin
iştahı açılmıyordu.
Kendinden
geçerek
tereyağlı
banfasları yiyor.
Banfasları
yarken pekmazlı
kacmakları,
kileleli
salataları hayal
ediyordu.
Kornik
kokusunu ise
midesi kaldı-
mıyordu.
Hüseyin gece
yanları komu-
nun bahçesine
dalıp karının
canının çektiği
yaşlı sivilaları
topliyordu.

Dokuz ayın
sonunda Güzel
Nebiye ile Pomak
Hüseyin'in
Nebiye'nin aş
ardığı sivilaları gibi
yemyeşil gözleri bir
kızları oldu. Ona
Bahar adını
koydular. O kız
benim annemdi.

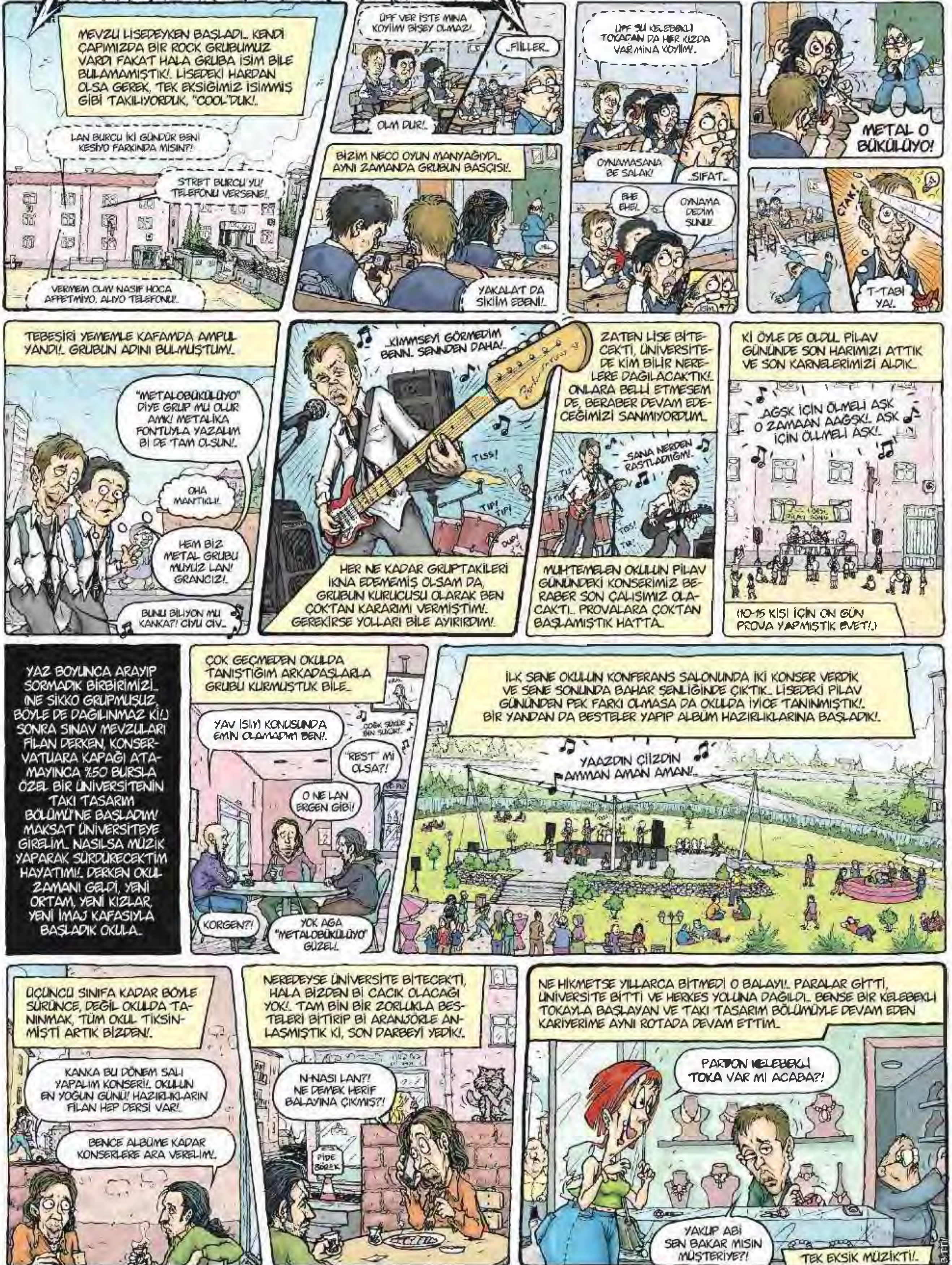
Bu hikayeyi çizerken benim de canım Nebiye gibi
tereyağlı peynirli banfasları, balkabaklı gole pıdelerini,
raşol turlularını istedi. En büyük mutluluğu bu yemek-
leri yapıp bana göndermek olan uzaktaki annemi çok
özdüğümü farkedip üzülürüm.

Azerbaycanın annem telekayından gelen
"Balkanlardan gelen çocuk hava değişim, yurdu-
muzu eşdeğ altına alacak" annemle çocuk gibi
sevinirdi. Ben de Balkanlardan gelen çok
sevdiğim bir akrabayı bekler gibi sevinçle
beklerdim soğukların gelmesini.

Anneme telefonda neredim, dedeme söylediği
maneyi aldım. O da sizin için söyledi.

Toka

Yeni Yıl

Koş ayol koş iyi yetiştin, şimdide başladı daha. Yesyeni, gıcır gıcır bi yıl.. Dünya artizliği bıraktı, tekrar güneşe yaklaşmaya başladı. Her sene de düzenli olarak bi küsüyo bu blzimki, sonra geni barışıyorlar neyse ki. Öyle sürekli gödgöte de olmaz tabi bin trilyon yıllık ahbaplıkta. Blraz mesafe iyi gelir arada.

Artık bütün kış göğüs kafesimizde uykuya yatmış bi boz ayı gibi ağırlık yapan sıkıntılarımızdan çiçeklere, ağaçlara, sincaplara, onların o narın ve fakat vay canına ne kadar da güçlü bünyelerine bakarak, ne olursa olsun tekrar tekrar yeniden başlamaktaki kararliliklarından feyz alarak kurtulma zamanı. Keza kanepede beslediğimiz diğer ayı gibi kışımızda göbeğimizde semiren klolarımızı da bahar gelince yürüyüş yaparak gerisin geri doğaya bırakırız. Yazık, evde tutmamak lâzım, doğada serbest dolaşırken daha mutlu onlar.

Timsah

Dışisinin rızası olmadan çiftleşmeyen, yani tecavüz etmeyen tek hayvan. Yemeğini çenesiynen tutup döndere döndere yiyor diye uyuz oluyoduk ama haza beyefendi hayvanmış meğer. Aferin timsah. Tecavüz edenleri timsahların yanına koymak gerek, biraz insanlık öğrensinter deye. O ondan değil, öteki bundan öğrenir.

Yalnızlık

İlk dinlediğimde, 'Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, Yeryüzünde sizin kadar yalnız var' diyor sandımdı çocukken. Dünyada yıldızlar kadar çok yalnız varsa, yalnızlar yalnız falan değildir ki o zaman. İnsanın 'yeryüzü, uzak gezegenlerden bakınca ıslık ıslık parlayan yalnızlarla dolu; sadece biz yakından baktığımız için ne kadar çok oldu-

Nurgül KAAN

ğumuzu göremiyoruz ve kendimizi yalnız sanıyoruz. Tüh, ben de keriz gibi boşuna yalnız hissedip tişplere girmişim o zaman' demesi ve kendisini artık yalnız hissetmemesi gerek.. miyor mu? Bittabi.. Çocuk kafasıyla şarkı sözünü kısmen anlamamışım ama olayın özünü anladım a dostlar. Bissürü yalnız varsa, yalnız değilsin işte sütlaç. Bu kadar da şeyapma..

Sonra okuma yazma öğrendim ve yalnız kelimesini ilk defa yazılı gördüm. 'Salağa bak, yalnız yazmış' diye düşündüm. Yan'ında kimse olmayana 'yalnız' denir sanıyordum çünkü; 'yanı olmayan', 'yansız' gibi. *Yal'nız* diye yazılmış ve yansız'dan değil, 'yalsız' kökünden geliyormuş meğer.. değil tabi. Yalnız. Yani yalın'daki, sade'deki gibi.. Sade kişi. Kaşarlı, kıymalı veya kuşbaşı olmayan kişi.

Yalnız

Kelimeleri bazan yanlış öğrenip, esasını öğrenene kadar da doğrusunu bilenlere 'salağa bak, yanlış biliyor' deriz. 'lam'ınant yerine laminat yazmış, mal' deriz. Sonra doğrusunu öğrenince ne deriz?.. Bi şey diyemez oluruz, bi süre sessiz kalırız. Esas malın kim olduğu ortaya çıkmış ve egomuz ezilmiştir çünkü. Malın teki olduğumuzu farkedince egomuz eziliyor ve bi süre bi şey diyemez oluyoruz ya, en güldüğüm bi şey o hâlimiz. Bana çok oldu ondan. Bi

apartmanın kapısında 'Karalüfer parasını ödemeyenler artık ödesin lütfen' yazıyordu. Ben bunu sağda solda anlata anlata onbeş yıl güldüm. Meğer doğrusu karalüfermiş zaten.

Grinin elli tonu

Fakat ne yaygara koptuydu ama haa film başlamadan. Yok efenim çok başarılı bi şeymiş, aman da ne harika bi erotik filmmiş, kendi ken-

dini bi övmeler falan fragmanlarda.. ehfsss.. hözss.. beerp.. fuzuli şişirilmiş filmler kof çıkınca geçirtiyor biraz afedersin, ne diyodum.. evet, bu naneye erotik film diyesiler. Erotik?.. Bu film he mi? Kellme kökü Eros olan erotik yani? Ulen Eros, sevdiceğini kemerle döğmeyi salık veren bi odun değil ki. Bi de kağıt imzalatıyor, kendim ettim kendim buldum diye kontrat imzalatıyor kızlara. Tomruk kafalıya da bak hele.. Hayvanın azması, kızışmasına erotik değil, 'kösnül' denir bi kere. Filmdeki oğlan bildiğin hayvan, kızışmış ayoğlayı. Bu film erotikse, sevgilimize 'Çok erotiksin sevgilim' yerine 'Çok kösnülsün sevgilim' diyelim ve kulağına iki el de sığır gibi böğürelim madem. Töbe töbe.. Erotizm, ne kadar daha nezaketli, hassas, incelikli bi nesnedir. Bu en kıytırığından besselir uyarlaması filmin ruhunda sığırşal bir kösnüllük var işte. Herif aşırı paradan şaşırmış, aşırı para bi yerden sonra şaşırtan bi şey zaar, sırf ponpa peşinde. Ondan da bıkmış, iyice neydeceğini şaşırmış. Kamçıydı, halattı, zincirdi, yok efendim takozdu.. İnsan sevdiğine kırbaçlar mı ayıl Ama kızda da hata var. Afrikalı köleler de kırbaçlandı zamanında, sonra kapoyera dansı icat ettiler, beyaz gerzeğin ağzına yüzüne eklettiler döner tekmeleri.. O yüzden a dostlar, bu filmi erotik kategorisinden çıkarıp, hiç elimizi değmeden, uzaktan bi kalasla falan itekleyerek kösnül filmler kategorisine itekliyoruz. Çok başarılı kösnül film. Tamam, ona karışmam bak. Başarısına scdimının..

Hindi

Erkek hindilerin

gıdısındaki deriye 'sakal' denir. Kızgınlık, azış dönemlerinde sakalının rengi kıpkırmızı olur. Ordan anıarsın aha da bu şu an azmış diye. İnsanın erkek hindisinde de öyle olsaydı çok pratik olurdu. İsteyen agulugulu gulu geh bilibili gulu diye seslenmek suretiyle çağırır, çiftleşir. İste-meyen de amman hoca bunun sakal kıpkırmızı der uzar, yolunu değiştirdi.

Güzellik

'Güzel idim, çirkin gözle görüldüm' diye türküsü var Nurşani'nin. O güzel.. Bir de, 'Naaber moruk?', 'N'olsun işte, iyilik güzellik'.. Benim güzellik kavramıyla alakası bundan ibaret. Onun dışında ciğersiz kapitaliz kazmaların yasladığı güzellik müzellik şeysi çok afedersins kimden aşşaa.. Bu başlığı dün diyet hapları yüzünden ölen kızcağıza, bütün güzel görünmek için debeleliş, kendini hirpalayan kızlara ve onları bu saçmalıklara zorlayan dallamalara ithaf ediyorum. Baskı yapmayın lan kızlara. Siz çirkin bakıyosunuz, yoksa kız zaten güzel.

Çayır

Dünyadaki bütün 'Çimlere basmayınız!' tabelalarını yazın söküp eve götürüyorum. Baharda tekrar çıkarıp yerlerine takıyorum. Baharda çayır çimende bissürü yavru var. Çiçek yavrusu, böcek yavrusu.. Haldır huldur çiğneyip gıdersek, görünmüyorlar bile yazık.

Onlar büyüüne kadar üstüne basmak istemem. Peki büyü-yünce basmak mı istersin öküzüm?.. diye yeni bir soru daha belirdi şimdi. Allahım dikkat edilecek ne çok hassas mevzu var; yaptığımız her şey bi şeye şey yapıyor.

İltililik

İ harfinin harman olduğu kelime. Yaptığımız her minnacık hareket tüm insanlığı, komple yer-yüzünü etkiliyor. Kelebek Teorisi de diyorlar; burda osuruyosun, Çin'de deprem oluyor. Burda atletin donun parfüm kokacak diye çamaşır makinasına kova kova kimya döküyorsun, tee kutuplarda balıklar telef oluyor. Ordan kutup ayıları, penguenler, foklar.. Yapma, yazıktır. Daha sık değiştir donunu yeter.

Size Boru

Yuutüp'ün, Türkçe karşılığı bu. Çok tıkla-nanlara telif ödüyor. Türkiye'den eklenen vıdyolar hariç.

No Justice No Peace!

Bir Bob Marley şarkısı. Yanlış anlaşıl-dığında 'Kadın yoksa, dert de yok' anlamına gelir. Aslında 'Ağlama gadınım' diyor. Bu 'No woman no cry'.. 'No justice no peace'in ise yanlış anlaşılacak bi tarafı yok. 'Adalet yoksa, huzur da yok' demek. Protestocular bu sloganla aman'ı kan polisinin bitmek bilmez ırkçı cinayetleri-ne 'hooo bürrsss' diyor.

Bir ayıya gelen bahar belki de en güzel bahardır!

Bütün kış toplasan evden beş ya da altı kez çıkmıştım. Ömrümün dört ayında evimi dolduran küflü, rutubetli oksijeni devir daim etmişti bitik ciğerlerim. Yani ortalama bir ayıyla aynı kaderi paylaşmıştım bu sene, kış uykumu tamamlamak üzere olduğumu biliyordum ama baharın geldiğini bile Show Haber'den öğrenmiştim... Neşeli bir haberd; çimlerin çiğinde ıslanmak islemeyen y.rrak kafalı bir aile bisiklet yoluna sermiş nevalesini arada ezildikleri düzenli spor manyağı elitistlerle kavga ediyorlardı.

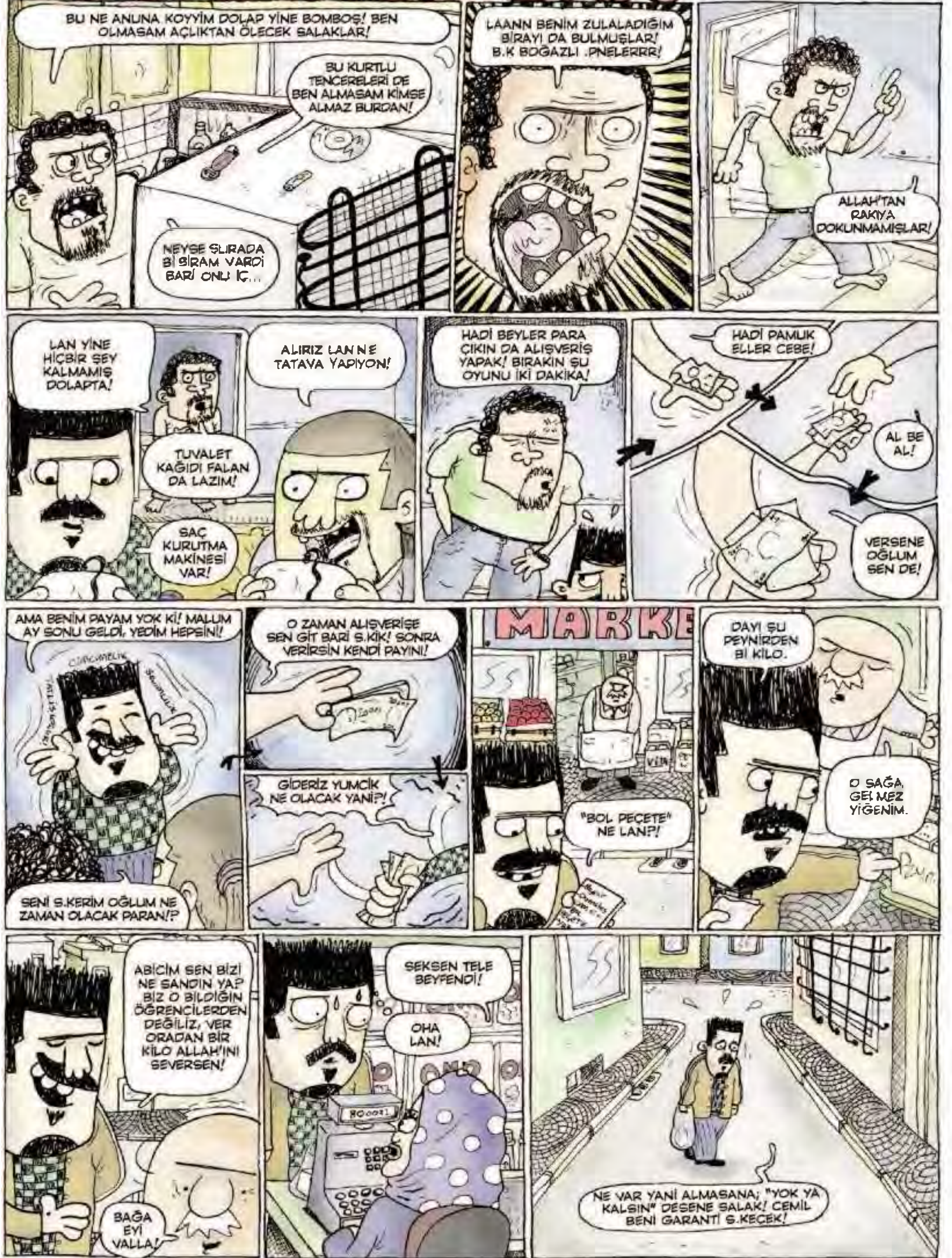
Bir zaman sonra televizyonun karşısında çok fazla oturmamın verdiği suçluluk duygusu ile kalkıp sırf işsizlikten çişimi yapmak için banyoya gittim. Çorap, apış ve çiş kokan banyoda ortama yabancılaşarak çişimi yaptım. Son damlanın gıri eşofmanın önünde nazlı nazlı beliren şekliyle yine sırf işsizlikten balkona çıktım. Yandaki boş arsaya yapılan ev tüm güneşimi kesmişti ama günün tam da bu saatlerinde güneş eve ve balkona doluyordu, tesadüf etmemiz tam bir tesadüftü. Yan apartmana tam da hizama taşınan öğretmen karı koca yine en çirkin giysileri ile perdelerini sonuna kadar açmış gün ışıktan tasarruf ediyorlardı. Arada gece tüm ışıkları kapatıp spontane seks yaparlar diye çok gözetlemiş, saatler harcamış ama bir şey elde edememiş olmaktan dolayı kendilerine kızgındım. Sürekli mutsuz bir surat ifadesi ile dolaşan kedilerinin "senden iğreniyorum" surat ifadesi bir müddet bakıştıktan sonra enseme vuran melteme yüzümü dönüp bir süre de onla yiyiştim. Nedense garip bir yaşam enerjisi ile hayata dönmüş gibi evime geri girdim. Ayaklarımın altı simsiyah olmuştu. Yanlarına basa basa banyoya gittim. Ayaklarımı yıkadıktan sonra onları sürdüğüm yüz havlum simsiyah olmuştu, o sinirle alıp çamaşır makinesine

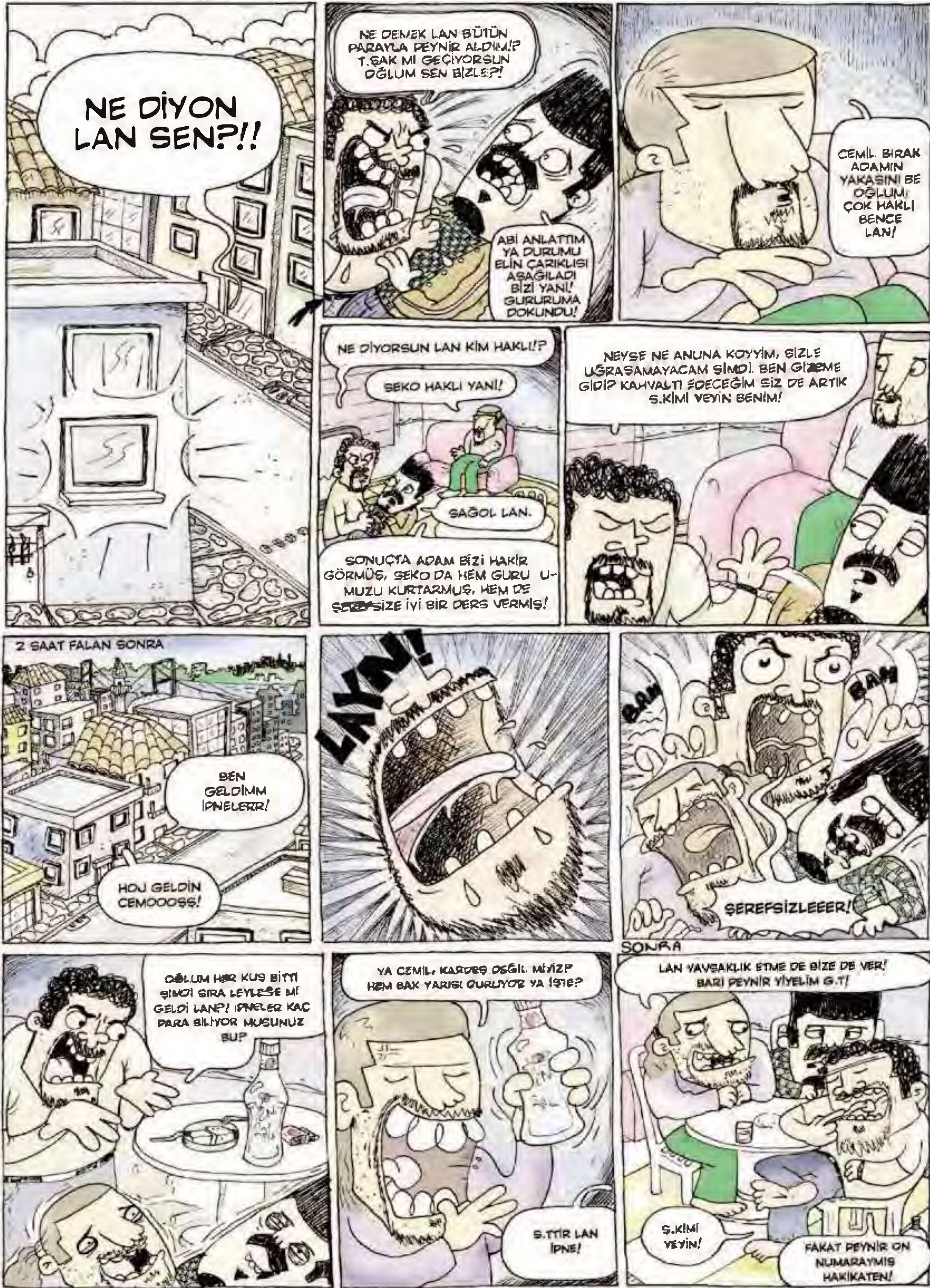
attım havluyu. Mutfağa gittim yine sırf işsizlikten dolabı açıp bir süre yarım limon, soğan ve açılmamış elma sirkesi ile bakiştım. Yarım limon elimde, banyoya geri girecekken elimdeki nimetle girmeyeyim çarpılırım diyerek bir iki kez dişlediğim limonu dolaba geri koydum. Banyoya girip BİM'den aldığım plastik kirli sepetinin kapağını açtım. Yüzüme vuran koku, sırf yıkamaktan korktuğum için yeni don ve çorap alma mottomun ne kadar doğru bir karar olduğu gerçeğini de yüzüme çarpıyordu. Nefesimi

tutup katar olmuş çamaşırlarımı boşanmış arkadışımdan ikinci el aldığım teknolojik sayılabilecek çamaşır makinesinin içine hızla tepmeye başladım. Prensi olarak açık renkli bir şeyim olmadığı için karmaşık ayrımlar yapmama gerek kalmıyordu. Yedi kilo alan çamaşır makinesi azına kadar don ve çorap dolmuştu. Eğer eşyanın canı olsa şu an kusuyor ya da bana ana baci küfür ediyor olmalıydı. Sonra fark ettim ki; Çamaşır deterjanı kalmamıştı, aslında eşyalar dışında hiçbir şey yoktu evde.

YARARSIZLAR

alper çelik

rim için, "yok" diyorum. Haddinden fazla ağır ve kolayca yırtılan poşetlerle eve yollanıyorum dakika başı molalar vererek, bu sırada g.timden akan ter de bana adeta baharı müjdeliyor... Ne olursa olsun iliklerimde hissediyorum dört beş aydır içimde ölen yaşam enerjisini. Adeta bir ayın kış uykusundan uyanması gibi uyanıyor, kıpraşıyor ağzında yatmadan b.k yemişçesine bir tatla hem de.

Eve dönüyorum serin rutubetli, nefes kokusu vuruyor yüzüme. Poşetleri koridora fırlatıp iki dakika içinde yapmazsam gezegen patlayacakmış hissi ile bütün pencereleri açıyorum. Tatlı meltem salondan evin içine giriyor; dolapların arkalarını, koltuğun üzerini, banyonun fayanslarını yalıyor, onlara dil ata ata yatak odasının camından çıkıyor, bu böyle devir daim ediyor. Banyoya yollanıyorum, aldığım muzlardan birini ağzıma tıktığımı unutarak. Çamaşır makinesine deterjanları yerleştiriyorum ağzımdaki muz hiç çiğneme-yerek. Biraz sonra aldıklarımı yerleştirmiş garip bir gururla tıka basa saçma sapan şeylerle doldurduğum dolabıma bakıyorum, sonra da sararan perdelerimin önündeyim; "çamaşır suyuna bassam düzelir mi" diye anne hezeyanları ile doluyken kendime geliyorum, "s.kerler perdesini halısını" diyerek erkeklik taşıyorum kendimce. İyi de ediyorum testosteronum bir birim daha artırıyor, sahil diyorum sahil paklar, deniz paklar benim kıpraşan bünyemi. Sokağa çıkmanı üç dakika mı alıyor, saçımı jöleliyorum çünkü.

Sahilde gazete kâğıdına sardığım ekstra alkollü biramı yudumlayarak patenci kızlara bakıyorum, mangalci ailelerin sucuk kokan dumanları içinde lan diyorum hoş geldin bahar, hoş geldin yavrum. Bir ayın kış uykusundan kalkması tamamlanıyor böylece de.

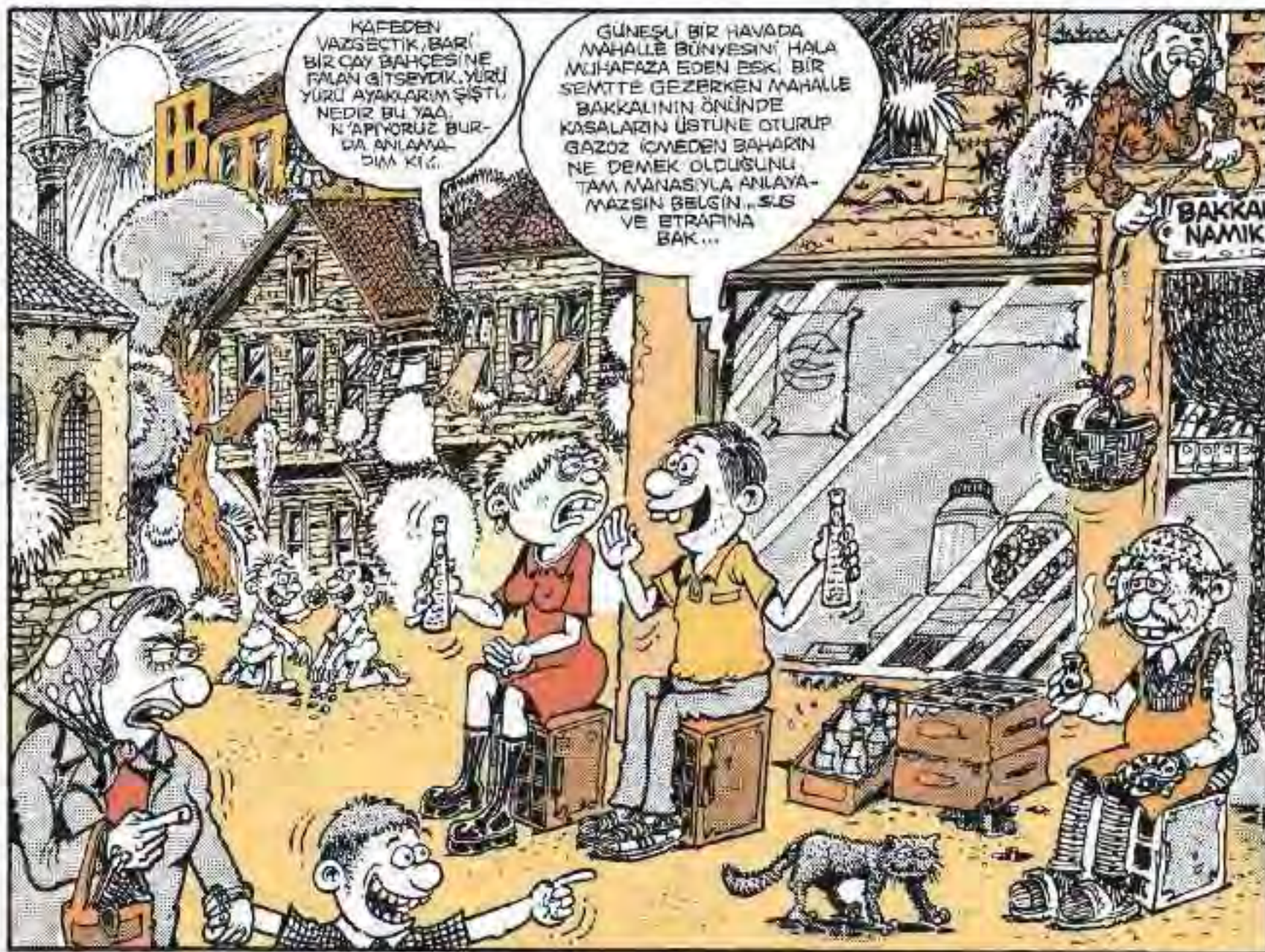
otomatikalper@hotmail.com

Normalde tüm siparişlerimi telefonla bakkalın koca kafalı çırağına verir, çöplerimi bir lirayla birlikte de ona kitlerim. Diğer tüm fatura, yemek, işim gücüm ise en kolay, her şeyi internet sayesinde halledebiliyorum artık. Fakat olayın dışarıdan söylemelik bir hal kalmamıştı, ortam çirkinleşmişti bizzat beden müdahale etmem lazım gelmekteydi artık, Markete gitmeye karar vermemle evden çıkmam arasında iki dakika vardı. İkinci kattaki evimden dışarıya çıkana kadar saçımı şöyle bir düzeltip

gözümdeki sert çapağı aldım. Sokak bahar kokuyordu gerçekten de, Baldırlar ve buruşuk dirsekler görüyordum, havalar iyice ısınmış olmalıydı. Markete gidene kadar alacaklarımı aklımdan geçirmeye başladım. Böyle zamanlarda alacaklarımı sayıyorum, aldıktan sonra bu sayı örtüşmüyorsa eksik bir şeylerin olduğunu anlayıp neyi unuttuğumu anlamaya çalışıyorum gerçekten çok zor bir hayatım var. Kasadaki kasiyer kız pek suratsız bir ifade ile "yarrakko kartınız var mı" diyor % 005 indi-

Gönül Adanı

GÜNERİ KOĞLU

GÜNERİ KOĞLU

GÜNERİ KOĞLU

BAYAN YANI

Mayıs 2015 - 04 Nisan 2015 - 1.385
Tercüme stüdyosunu, caza müziği yapan, çocuk gelinlere izin veren Devlet yatak odasında, Anayasa Mahkemesi cinsel ilişkiyi her türlü görüntüyü deklanerak, saklamak ve bulundurmaya yasaklayarak cezayı hısladı.

ÇIKAR ŞUNU
BAŞIMIZI
BELAYA
SOKMA!..

DIT!
DIT!
DIT!

Bayan Yani Test
Hangi çizgi kahramansın?
Mayıs sayısında

**Bayan
Yanı
Mayıs sayısı
tüm satış
noktalarında**

LeMan L-Manyak & Bayan Yani'ni artık dijital olarak da okuyabilirsiniz

'de çok yakında tüm
eski sayıları ile birlikte

Available on the
App Store

www.dMags.net

Çok yakında

Google play

dMags'de

BAHAR 47

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİR TÜRLÜ GELME- YEN BAHAR

Bekir Pek

